

VPÁD DO SVĚTA TMY*H.G.Ewers*

1.

Poručík Son Hunha se několika legračními skoky dostal do bezpečí, když ho zasáhla horká vlna.

Baar Lun Mart'ana zachytil a postavil ho zase na nohy. Přitom roztáhl ústa v úsměvu, který by slabší povahy přiměl k panickému útěku.

Baar Lun nebyl zrovna krasavec. I když jeho zevnějšek vypadal dosti humanoidně, přece tu byly významné odchylky. Jeho kůže byla bílá jako u albína. Na široké lebce, protažené dozadu, seděla bezbarvá skvrna vlasů

jako kulatá, přiléhavá čepička. Obočí nebylo skoro vidět. To všechno by mohlo být poměrně bezvýznamné, kdyby tu nebyla mimořádně široká ústa se silným spodním rtem, který se mohl vytáhnout daleko dopředu a sloužit k příjmu potravy.

Modulané se kdysi živili tekutými výměšky z houbovitých močálů na Gleamu. Mistři ostrovů později odvěkli část jejich národa v rámci preventivní akce na Temný svět -Modul. Baar Lun byl jediný, kdo přežil.

Přimhouřenýma očima teď oba pozorovali zdroj horka. Před a nad tupou

přídí Moskyta se vlnil horký vzduch. Baar Lun spatřil, že svítí varovná signálka. Dokazovalo to, že pozitronické bezpečnostní zařízení bylo aktivováno - a že tedy v jetu nemůže nikdo být.

Baar Lun se vydal blíž, zastavil se a aktivoval své mutantské schopnosti. Měl schopnost přetvářet energii ve hmotu, tak jako všichni praví Modulané. V jeho případě se však tato vlastnost vyvinula mimořádně silně, a především mohla být používána diferencovaně. Proto ho Mistři ostrovů vydírali a přinutili vytvořit energetické sféry a androidní monstra.

Přesto bylo třeba velkého soustředění, než se mu podařilo vyzařovanou tepelnou energii přeměnit v prvek, který se v přírodě volně nevyskytuje. Ale nepotřeboval ho mnoho. Stačilo, když se v bezprostřední blízkosti zdroje vytvoří několik krychlových metrů chlóru. Zbytek energie se změnil na čistý kyslík.

Za chvíli se ze stroje vynořil bezbarvý obláček plynu, který se ve zlomku vteřiny změnil v bytost, vzdáleně podobnou člověku. Ono stvoření vzdychalo a úpělo, jako by se mělo každým okamžikem udusit. Z nespočetných kapes a kapsiček na jeho bílém overalu padaly nejrůznější nástroje a kutálely se po podlaze hangáru. Asi za minutu se stvoření uklidnilo. Ukázalo se, že je asi metr a půl vysoké -a stejně široké. Od černé pleti jeho tváře se odrážel jasně červený, dlouhý plnovous, který byl veprostřed rozdělen a svázán do uzlu.

Poručík Son Hunha přistoupil k Baar Lunovi a zatřásl jím.

„Při Deimosovi, pane! Co jste to udělal s Kalakem?“

Modulan rozuměl každému slovu. Díky intenzivnímu hypnoškolení se naučil jak spisovný jazyk Pozemšťanů, tak i interkosmo, a Hunha mluvil interkosmem.

Modulan se ušklíbl.

„Podcenil jste mě schopnosti, poručíku. Vzniklé množství chlóru bylo přesně vypočítáno a jeho koncentrace v rovněž vytvořeném kyslíku tak minimální, že Kalakovy sliznice jen podráždil, ale nepoškodil. Jestli má strach, může přece jít do kuchyně a nadýchat se vodíku, to pomůže. Nebo pořádný doušek alkoholu, to...“

„Hrůza!“ zavřeštěl Kalak interkosmem. „Chce ze mě udělat alkoholika!“ Obrátil se k Son Hunhovi. „Ten travič!“

Marťan Baar Luna pustil a pobaveně na něj mrkl.

Kosmický inženýr chvíli vypadal, jako by se chtěl na oba vrhnout, ale pak zřejmě zvítězilo poznání, že on sám je příčinou celého problému, a tak

se s groteskní důstojností otočil, posbíral své nástroje a znovu zmizel v jetu.

Chvíli bylo ticho. Pak se Kalak znovu vynořil. „Chtěl bych vás upozornit, že teď budu pokračovat v práci," oznámil formálně a byl ten tam.

Kalak dokázal molekuly svého těla zcela uvolnit, a tak mohl proniknout jakýmkoli materiálem. Dokonce uměl ještě víc! Byl schopen při opravách odnést poškozené strojové části z hermeticky uzavřených místností, pokud tyto části nebyly víc než třikrát větší, než jeho tělesná hmota. Při těchto strukturních změnách se uvolňovalo teplo -a právě toto horko odehlo Mart'ana z bezprostřední blízkosti jetu.

Poručík Son Hunha si odkašlal.

„Myslím, že vaše snaha začíná nést ovoce, pane," řekl Baar Lunovi. „Jestli se z Kalaka někdy stane civilizovaný „člověk", pak to bude vaší zásluhou."

Modulan se prkenně uklonil.

„Pomáhám, kde mohu," řekl skromně a odešel.

Baar Lun nenuceně zamával, když vešel na velitelský můstek CRESTU III.

Perry Rhodan pozdrav opětoval.

Modulan nebyl považován ani za příslušníka flotily, ani za člena Sboru mutantů. Byl oficiálním hostem Prvního administrátora - a cenný přítel Solárního impéria. Perry Rhodan hned při prvním setkání pochopil, že hrdému Modulanovi nepřísluší žádná podřízená role. Lidé jako Baar Lun si mohli Perryho Rhodana vážit, a možná ho i uctívat, ale přesto se cítili jako rovnoprávní partneři.

„Jak se vám daří?" zeptal se Rhodan a nemyslel to jen jako frázi, na niž člověk nečeká žádnou odpověď.

„Dobře, pane. V rámci možností." Když Perry Rhodan tázavě povytáhl obočí, pokračoval s úsměvem dál: „Vaši fyziologové a chemici se skutečně maximálně snaží, aby vyvinuli tekutou syntetickou potravu podle mých potřeb." Zavrtěl hlavou. „Přesto se zdá, že něco chybí..."

Na Rhodanově tváři se zračil údiv.

„Tomu nerozumím. Už jste jim to řekl?"

Baar Lun zvažněl.

„Domnívají se, že zařízení na Modulu používalo jako základ pro mou umělou výživou živou praplazmu." Odmítavě pohnul paží, když sebou Rhodan trhl. „Byl jsem stejně zděšen, jako vy, když jsem to slyšel, věřte mi. Ale v podstatě je to ještě to nejnevinnější, co Mistři provedli se mnou a s mým národem."

Melbar Kasom, obrovitý Ertrusan, se naklonil přes stůl:

„A co kdybyste to jednou zkusil třeba s krocanem nebo s uzenou šunkou z ertruského prasátka...?"

Modulan ukázal, že se za uplynulé dva a půl měsíce výtečně aklimatizoval. Ušklíbl se vysloveně cynicky.

„Nikdo po vás nežádá, abyste se nechal vyudit, Kasome." Pak doširoka otevřel ústa. „Už jste přemýšlel o tom, čím bych to maso asi tak žvýkal? ne, tohle není řešení. Ale vyzkoušel jsem dnes něco jiného: dva litry silného hovězího vývaru se zeleninovým protlakem a deseti žloutky. Jde jen o to, jestli v tom budu moci pokračovat. Major Bernard se tvářil, jako bych chtěl jeho mozek místo zákusku." Melbar Kasom takřka slavnostně vstal, přistoupil k Modulanovi, a poklepal mu na rameno, takže Lun šel do kolen. Pak se Ertrusan udeřil do prsou.

„Nikdo nechápe vaši bolest lépe, než já, můj příteli. Ode dneška jsme spojenci!"

Napráhl paže. Ale Baar Lun rychle ustoupil.

„ne, s vámi se nespojím," prohlásil suše. „Alespoň ne v tomhle speciálním případě. Major Bernard by mi pak mohl chtít připsat polovinu naší společné spotřeby."

Perry Rhodan se znamenitě bavil. Ale když se chtěl Kasom znovu rozřečnit, zasáhl:

„Odbočili jsme od tématu, Kasome."

Ukázal Baar Lunovi na prázdné křeslo, a pomalu a důrazně řekl: „Chtěl jsem vlastně mluvit o něčem docela jiném. Před hodinou byl za mnou Kalak. je netrpělivý. Upozornil mě, že jsem mu slíbil, že budeme pátrat po příslušnících jeho národa." Modul pochopil.

„Jste nejspíš nesmírně pyšný, že se vám podařilo nepozorovaně proniknout do Mlhoviny Andromeda. Máte na to právo. Přiznávám, i na mě to udělalo dojem. Ještě větší dojem na mě udělala vaše nová vlajková loď, CREST III. je to opravdu gigant, nemající sobě rovného. Se svými dvěma a půl kilometry v průměru, gigantickými motory, nesmírným doletem a nepřekonatelným ochranným HD-štítem by tahle loď mohla být neporazitelná."

Usmál se.

„Jak relativní ovšem neporazitelnost je, jsme zažili už dvakrát, i když jsme ještě z Andromedy neprozkoumali téměř nic. Víím, že mi mou kritiku nebudete mít za zlé. Proto mluvím zcela otevřeně a řeknu vám to, co nejspíš už sám víte: sebevětší palebná síla a nepřekonatelné defenzivní zbraně jsou k ničemu, není-li velitel dostatečně tvrdý."

Kývl na pozdrav Atlanovi. Arkonidan vystoupil z výtahové šachty a mlčky usedl ke stolu.

„Nechci prosazovat arkonská opatření, pane. Víím však, že admirálu Atlanovi by se tyto nehody nestaly. Když si chce někdo rozbít hlavu o naše ochranné štíty, jako ti regenerovaní, tak byste mu v tom neměl bránit, pane. Z čirého soucitu dovolit naprosto cizí inteligenci přístup k největšímu trumfu vaší expedice..."

Lunův hlas ztvrdl. „To je, když dovolíte, čirá nerozvážnost, jakou bych od vás nečekal - rozhodně ne po zkušenostech, které jste zatím při cestě do Andromedy mohl nasbírat."

Perry Rhodan nahlas polkl. Na čele mu vystoupily krůpěje potu, ale náhle se zasmál.

„Vážně nevím, co ti na tom připadá legrační, Perry!" řekl Atlan ostře. „je opravdu příznačné, že ti náš bývalý protivník z Modulu musí vysvětlovat, jak sentimentálním barbarem jsi."

Baar Lun udeřil dlaní do stolu. „Pochopil jste mě úplně špatně, admirále! První administrátor Rhodan není v mých očích ani sentimentální, ani barbar. Naopak, měřeno jeho etikou a morálkou, stojí ještě vysoko nad Arkonidany. Neměl

by mě za spojení, kdyby znal jen cílevědomou tvrdost. Kdyby účel světil prostředky, byli by Mistři ostrovů v právu a povolání k tomu, aby vládli Universu. Co kritizují, je pouze přehnaně vyostřené pojetí morálky, a týká se to jen jednotlivých případů. S regenerovanými se bylo možné vypořádat jinak. Byli varováni, když první z jejich lidí shořeli na ochranných štítech. My jsme se naproti tomu zpočátku chovali pasivně - a měli jsme se tak chovat i nadále. Nikoho by přece nenapadlo, otevřít útočníkovi dveře jen proto, aby si o ně náhodou nerozbil hlavu. Tenhle druh útlocitnosti bychom si měli odvyknout. Kdybychom zůstali tvrdí - a i to je třeba říci - jednali bychom v konečném důsledku lidštěji. Pak by totiž ještě existovalo jak město Boltra, tak i velká většina regenerovaných. Tím, že jsme dali volný průběh soucitu, provinili jsme se vyhynutím celé rasy!"

Atlan chtěl pln rozhořčení vyskočit. Rhodanova paže ho však vtlačila zpět do židle. Místo něj vstal První administrátor a řekl nezvučně:

„Máte pravdu, Baar Lune. Tvrdost, kde je na místě tvrdost, a soucit, kde to neškodí nám ani jiným...!" Vzdychl a přešel si dlaní přes oči. „je těžké najít správnou míru, chceme-li zůstat lidmi. Co je dobré a co je špatné, ví jen Všemohoucí. My se pouze můžeme pokusit jít mu duchovně tak blízko vstříc, jak je to jen možné, stát se jeho duchovním obrazem - nebo ztroskotat..."

„Začínám tušit, kde berete svou sílu," řekl Baar Lun tiše. „Možná je to víra - ne malicherná víra, vztažená pouze k sobě, ale víra všeobjímající, která je příčinou pevnosti vás Pozemšťanů a vítězství na vaší cestě..." Zvedl ruce a znovu je spustil. „Ale teď bychom se měli vrátit k detailům, nebo zapomenou, proč jsem vlastně přišel. Nejspíš znám Mistry ostrovů lépe než vy. Zatímco tu sedíme a bavíme se, blíží už se možná inspekční flotila."

„Jak to myslíte?" zeptal se Atlan zastřeným hlasem.

Baar Lun ukázal najedno místo na panoramatické

obrazovce. Byl tam vidět mohutný kráter. Vybíhaly z něj široké trhliny s vyhlazenými stěnami až k plochému ochrannému valu a zdi spáleného pralesa. Tam kdysi stálo město Boltra, jediné sídliště na planetě Ollura. Spolu se svými obyvateli zaniklo v atomové explozi, když na ně dopadl Rhodanův sestřelený Moskyt.

„Nikdy si nemyslete," vysvětloval Baar Lun zvýšeným hlasem, „že takovéhle uvolnění energie zůstane nepovšimnuto. Zejména v Mlhovině Andromeda...!"

„Andromeda je přece tak obrovská. .." namítl Perry Rhodan.

Odmlčel se, když se ve dveřích objevil rozrušený Kalak. Kosmický inženýr ukazoval živými gesty na panoramatickou obrazovku a pak na Rhodana.

„Co ještě děláte tady na Olluře?" křičel. „Myslel jsem, že vaše loď je už dávno ve vesmíru. Chcete čekat na inspekční flotilu? Nebo si myslíte, že ta exploze nestačila? Já..."

Perry Rhodan zvedl ruku. Pohlédl na Baar Luna a pak sevřenou pěstí uhodil na tlačítko alarmu.

Sirény se rozječely a oznamovaly nejvyšší stupeň pohotovosti...

Perry Rhodan si oblékal skafandr. Pohledem klouzal po mužích, kteří se shromáždili kolem, a už si také navlékli skafandry. Jen helmy měli ještě otevřené.

„Cart Rudo ohlásil, že CREST III je připravena ke startu a v bojové pohotovosti." Chvilí mlčel. „Tím ovšem problém není vyřešen. Ano, Tolote...?"

Halutský gigant přistoupil o krok blíž.

„Co se stalo, nemůže se odestát." Jeho hlas burácel jako hrom. „Pevně počítám s tím, že sem přiletí inspekční flotila. Zůstává nám pouze jediná možnost: vysvětlit skutečnosti a důkazy, které zde naleznou, jiným způsobem. Přitom nám pomůže náhoda. Z úhlu kráterové osy lze snadno usoudit na pád a explozi vesmírné lodi. Proč by to však nemohla být ollurská loď? Když kontrolní komise nalezne tři ztroskotané vraky, je nasnadě závěr, že se u čtvrtého vraku jedná o stejnou

konstrukci. Odhaduji, že Mistři ostrovů věděli o Olluře a nejspíš i o tom, že na ní bylo několik lodí, zralých do šrotu, které si nezasluhovaly žádnou pozornost. Budou si myslet, že se Ollurané odvážili s těmi nespolehlivými Stroji odstartovat a přitom se sami vyhubili."

„Zapomínáte na létající kosmodrom," namítl Baar Lun.

„V žádném případě," opáčil Tolot dobrosrdečně.

„Kosmodrom KA-laciný je bolavé místo našeho plánu. Mohli bychom ho ovšem ukrýt pod antilokačním polem s vysokou hodnotou, a ne-budeme odhaleni, pokud si expedice z nálezů na Olluře udělá kýžené závěry. Budou-li však nedůvěřiví..."

„Pak můžeme kosmodrom odepsat," prohlásil Atlan suše.

Kalak na něj vrhl pohled, ve kterém bylo víc jedu, než ve sto gramech arzeniku.

„Toho se neodvážíte!" zaburácel výhružně.

„Nikdy neodepisujeme své přátele, Kalaku," řekl mu Rhodan. „Situace je však složitější, než si myslíte. Jaký smysl by mělo bránit kosmodrom, jakmile by jednou byl napaden? Ale ještě ho neobjevili. Bude-li v našich silách jeho objevení zabránit, uděláme to."

„A pak budete hledat zbylé příslušníky mého národa."

„Domluveno!"

Rhodan zapnul interkom: „Rhodan plukovníkovi Rudovi. Za minutu start ke kosmodromu. Obvyklá bezpečnostní opatření."

Ultrabitevní loď se zvedla ze země a nezanechala na Olluře žádné stopy své krátké přítomnosti. Stopy po přistání smetla atomová exploze a start byl proveden výlučně pomocí supersilných antigravových projektorů.

Teprve ve výšce pěti tisíc metrů vyšlehl z motorů mohutný plamen. Deset minut po startu z Ollury se CREST III dotkla létajícího kosmodromu KA-laciného, měřícího v průměru třicet šest kilometrů. Gigantická ultrabitevní loď se náhle změnila v trpaslíka, který zabíral jen nepatrnou část přístavu.

„To je neuvěřitelné, co tihle vesmírní inženýři všechno dokážou!" zašeptal poručík Hunha. „A to jich prý byly

statisíce..."

„Statisíce!" řekl opovržlivě Baar Lun. „Tomu neuvěřím, dokud nebudu mít v ruce důkaz. Zdá se, že Kalak má příliš bujnou fantazii."

Pak se obrátil k obrazovkám a šleďoval, jak mohutná silová pole přitahují vraky ollurských lodí a dopravují je do připravených hangárů CRESTU III. Na umělém nebi kosmodromu se objevily tři jety, patřící k bezpečnostním silám.

Mart'an jim zamával.

„Můj Bože! Jak dlouho jsem toužil po tomto okamžiku: Pozemšťané v Andromedě..."

„Škoda!" řekl Perry Rhodan, když se za ollurskými vraky zavřely hangáry. Atlan svažtil čelo.

„Co tím myslíš, Perry? Těch tří hromad šrotu ti přece nemůže být líto."

První administrátor se bolestně usmál.

„Nechápeš to, Arkonidane. Myslel jsem na regenerované. Nedávno ještě plni smělých plánů - a teď navždy vyhlazeni..."

Atlan se tiše zasmál.

„Aby tak někdo rozuměl malým, hloupým, velkolepým barbarům z Terry! Málem tu přišli o život, a teď by ty, které div nezpůsobili jejich záhubu, chtěli oplakávat!"

„Pořád ještě nic nechápeš, „velký" Arkonidane." Rhodanovy oči byly plné ironie. „Nejde mi tu o regenerované jako o rasu. Bezpochyby byli falešným vývojovým článkem, jak se to čas od času stává. Přesto dal vzniknout novému zázraku, který stálo za to prozkoumat..."

„Stále vás barbary podceňuji," za-mumlal Atlan téměř smutně. „Zřejmě nikdy nepřehlédnete nic, co by mohlo být jakkoli užitečné, co?"

„Alespoň se o to snažíme." Rhodan pokrčil rameny a otočil se k interkomu.

Ohlásil se plukovník Cart Rudo.

„Akce dokončena, pane!"

„Zpátky na Olluru!" přikázal Rho-dan. Pak dodal:

„Bleskový start, Rudo! Chci vědět, co tenhle kosmodrom vydrží!"

„ty jsi dneska ale ve formě," mumlal Atlan. „Snad ti to Kalak nebude mít za zlé."

Perry Rhodan neřekl ani slovo. Teprve, když CREST III odstartovala, a k dispozici byly výsledky měření hyperlokátorů, obrátil se k Atlanovi, a sardonicky se usmál:

„Nu, příteli...?"

Arkonidan a velitel Organizace spojených hvězd potřásl hlavou.

„Jak jsi věděl, že kosmodromu neublíží ani superstart CRESTU III?" ptal se nechápavě.

„Zapomeň na to, Atlane," mávl Rhodan rukou. „Mysli si třeba, že jsem chtěl vyzkoušet schopnosti kosmických inženýrů..."

„A kdyby neobstály?"

„Obstály - a dokonce skvěle. A to je rozhodující. Odteďka udělám vše, co budu moci, abych uchránil Kalaka a jeho KAlaciný."

„Pro Terru," poznamenal Atlan lakonicky.

„Uvažuješ jako typický Arkonidan, Atlane. Připomíná mi to staré časy. Thora velmi často mluvila tak, jako ty nyní..." Díval se na přítele prázdnýma očima, jako by ho neviděl. Pohled měl upřený jako by do dálky - do daleké minulosti...

Atlan uchopil Rhodana za ramena.

„Odpusť, můj příteli," požádal měkce. „Nechtěl jsem probudit žádné bolestné vzpomínky."

„Nemusíš mě prosit o odpuštění," řekl Rhodan drsně.

„Nestydím se za své pohnutí. Člověk by neměl zapomínat na své blízké, i když už nejsou mezi námi. Byly to tenkrát hektické časy - a krásné časy." Usmál se. „Thora mi v první době naší známosti často předhazovala, že vše vidím pouze z hlediska užitečnosti pro lidstvo. Měla pravdu a měla by ji stále, kdyby mi to vyčítala dnes. Koneckonců jsem Pozemšťan a

jsem na to hrdý!"

„A právem," zašeptal Atlan.

„Což nemění nic na tom," poznamenal Rhodan a v jeho hlase zazněl kovový tón, „že jsme se znovu ocitli v nepříjemné situaci."

Na můstek vešel plukovník Rudo. CREST III vstoupila do lineárního vesmíru. Na několik vteřin zmizely hvězdy. Jen na velké panoramatické obrazovce jako matný bod zářila planeta Ollura. Když se CREST III vrátila do normálního vesmíru, ležel svět džungle pod nijako modrá placka.

CREST III začala klesat, až se, držena pouze antigravovými projektory, vznášela pouze tři sta metrů nad obrovským kráterem, který byl kdysi městem Boltra.

Postupně byly z hangáru CRESTU III vystřeleny všechny tři vraky lodí regenerovaných. Přepólovaná antigravová pole je poslala přímo k povrchu planety.

„Akce skončena, pane," ohlásil Cart Rudo do interkomu. „Vrátíme se na kosmodrom?" Rhodan přikývl.

„Přistaňte uprostřed přístavu, Rudo. CREST III zůstane i nadále v plné bojové pohotovosti. To je vše."

Plni úžasu se Melbar Kasom, Baar Lun a Son Hunha rozhlíželi po Kalakově centrále.

Stěny kupole vypadaly jako průhledné. Zdálo se, že se vznáší ve vesmíru.

Na jedné straně kupole se klenula hvězdná masa, která na straně druhé přecházela do výhružné, chladné černoty, do níž byly zasazeny jednotlivé hvězdy okrajové oblasti jako diamanty do sametu.

Baar Lun se téměř zapotácel, když se obraz na kupoli náhle změnil, a zdálo se, že na ne každou chvíli spadnou miliardy a miliardy hvězd. Pak Modu-lan pochopil, že Kalak pouze zapnul zvětšení.

„Teď nám neujde nic, co se stane v okruhu deseti světelných měsíců," vysvětloval Kalak plynným interkosmem. „Navíc mě

poplašné zařízení bude informovat, pokud v okruhu padesáti světelných let opustí nějaká loď lineární vesmír nebo do něj vstoupí. Bohužel nemám možnost lokalizovat místo vstupu nebo výstupu. Ale v naší situaci by to nemělo hrát roli. V každém případě můžeme předpokládat, že krátce po zaznění poplachu vlétnou do soustavy Ollus cizí lodě."

„Všechno je to moc pěkné," namítl Melbar Kasom, „ale co když se ti neznámí vnoří do lineárního vesmíru už sto nebo tisíc světelných let odsud a znovu se vynoří teprve v bezprostřední blízkosti?"

Kalak se pohrdavě zasmál.

„Neměli bychom přeceňovat schopnosti inspektorů, pane. V Andromedě je bezpočet pomocných národů Mistrů ostrovů. Ale jen málo z nich disponuje tak skvělou technikou, že mohou spolehlivě lokalizovat místo relativně malého uvolnění energie z velké vzdálenosti. Musí tedy vždy zpátky z lineárního vesmíru, aby provedli ověření. Počítám s tím, že poslední ověření a orientace bude realizováno mezi dvěma a deseti světelnými lety od Ollusu."

„Proč konečně nezapnete antilokační štít?" ptal se poručík Hunha netrpělivě. „Nespoléhejte se na to, že je vaše teorie správná. Jestli poslali Maahky, pak se nám vynoří přímo před nosem."

„Doufám, že ne!" zamumlal Kalak. „Maahkové by mohli za určitých okolností lokalizovat antilokační pole. Pak bychom byli tak jako tak ztraceni."

„Zapněte to konečně!" zabručel Kasom.

Po pěti minutách Kalak spokojeně přikývl. „Jsem hotov. A vy Pozemšťané byste se konečně měli naučit ničemu nedůvěřovat. Budete to potřebovat, když hledáte Mistry ostrovů. Mají oči a uši téměř všude - a také mají všude pasti. Nevěř nikomu, nebo zemřeš, to by mělo být vaše heslo uvnitř Andromedy."

„Krásné vyhlídky!" Kasom si povzdechl. „Ale vaše argumenty uznávám. Vráťte se s námi na CREST III?"

Kosmický inženýr se obrátil ke svému pultu a položil prst na modře označený čtverec. S jemným klapnutím se z pultu oddělila úzká část ve tvaru kvádru. Kalak ji strčil do jedné ze svých nespočetných kapes.

„Abychom nepropásli poplach," řekl.

Kluzák je dopravil zpátky na CREST III. Postupně přišla hlášení od kontrolních lodí, které hlídkovaly v soustavě Ollus. Většina důstojníků si spokojeně vydechla. Jen Perry Rhodan nebyl zcela klidný.

Z velké vzdálenosti to vypadalo, jako by tu gigantický kosmodrom KA-la-ciný ani nebyl. Ale pokud šlo o rádius deseti světelných vteřin, vypadalo to jinak. Počítalo se ovšem s tím, že se inspekční loď nepřiblíží dostatečně -to už by musely být mimořádně nedůvěřivé. Pravděpodobnost, že budou objeveni, činila jednu ke dvěma stům tisícům - ale byla tu.

2.

O dva dny později, 23. ledna 2404 pozemského času, přišli.

Nejprve se ozval Kalakův alarm. Krátce poté rozhodl Perry Rhodan o plné pohotovosti pro celou CREST III a kosmický inženýr dálkovým ovládáním zastavil veškerou strojovou činnost kosmodromu, která by je mohla prozradit. Rovněž na palubě ultrabitevní lodi utichly reaktory. Pak nezbývalo nic, než čekat...

Hodinu a půl po vyhlášení poplachu byly naměřeny emise hyperfrekvenční energie. Palubní pozitronika začala neprodleně s vyhodnocováním. Již po pěti minutách byl k dispozici přibližný výsledek.

Protivník přiletěl se třemi loděmi o výkonu pozemského těžkého křižníku a velkou rychlostí se blížil k planetě Ollura.

Rhodan se podíval na Kalaka.

„Máte tušení, k jaké rase inspektoři patří?"

„Andromeda je velká, pane. Mistrům podléhá mnoho národů. Ale nikdy o nich neexistovalo něco jako statistický přehled. Kdo upadl do nemilosti, byl vyhuben nebo vyhnán - a nové rasy byly zotročeny a donuceny sloužit. Já jsem ale osm

set let ležel v molekulárním spánku..."

„Lidé jako vy žijí obvykle čtyři sta pozemských let," řekl Rhodan a usmál se. „Jedno nechápu: proč jste vy -a nebo jiný příslušník vaší rasy - když jste neustále putovali galaxií nikdy neobjevili nějakou informaci o tom, jak Mistři ostrovů vypadají nebo odkud pocházejí?"

„Tyhle bytosti pro nás zůstávaly záhadou, pane," řekl Kalak bezmocně. „Naši předkové se vždy setkávali jen s otroky nebo pomocníky Mistrů. Ale nikdy nikdo neviděl pány Andromedy tváří v tvář. Už jsem vám to řekl."

Rhodan přikývl.

„Někdo ale někdy přece musel ty „netvory" spatřit - a popis by se přece předával dál..."

„Existují jen pověsti. A jedna odporuje druhé. Domnívám se, že je schválně rozšiřují sami Mistři. Musí mít nějaký zvláštní důvod, proč chtějí zůstat neznámou silou v pozadí."

„Snad ten důvod najdeme," řekl Atlan záhadně. „Myslím, že bychom se tím dostali o pořádný kus dál."

Kalak se rozesmál.

„Pořád jen „snad" a „možná". I kdybychom ten důvod našli, jak bychom ho poznali, když o pánech galaxie nevíme nic bližšího? Ano, obávám se, že bychom se dokonce mohli setkat s nějakou tajemnou bytostí, aniž bychom ji identifikovali jako Mistra ostrovů. Jestli jsou chytrí, nedají se nám poznat - ledaže by nás měli ve své moci. Ale pak by nám to už k ničemu nebylo."

Vtom se rozezněly poplašné sirény.

„Pozor!" ozval se hlas plukovníka Ruda. „Cizí objekt letí přímo ke kosmodromu!"

„Vzdálenost?" zeptal se Rhodan.

„Třicet miliónů kilometrů, pane. Kurs přímý. Rychlost deset procent rychlosti světla."

„Ještě počkáme!" rozhodl Rhodan. „Nemohli nás objevit."

„Ale vrazí nám přímo do základny, pane," poznamenal Cart

Rudo klidným hlasem, jako by si objednával šálek kávy.

„KA-laciný to vydrží," odpověděl Kalak stejným tónem.

„Skutečně zvláštní humor," prohlásil Atlan „Jistěže to váš kosmodrom vydrží. je ovšem otázka, co si budou druhé dvě lodě myslet o tom ohňostroji" „Změna kursu, pane," ozval se vtom Cart Rudo. „Zřejmě rutinní kontrola soustavy, protože druhé dvě lodě provádějí podobný manévr."

Perry Rhodan se uvolnil. Pomalu se otočil. Baar Lunovy oči plály žhavou nenávistí.

„Tohoto nepřítele byste neměl nenávidět, Baar Lune," řekl Rhodan. „Šetřte si nenávist pro ty, kdo brutálně znásilňují celou galaxii - když už musíte nenávidět."

„A vy k Mistrům ostrovů necítíte nenávist, pane?" zeptal se Baar Lun překvapeně.

„Ještě ne," zamumlal Rhodan. „Ale přesto nebudu znát slitování, když se s tímto nepřítelem střetnu, jen z jiných důvodů, než vy."

„Až se s ním střetneme," zašeptal Baar Lun. „Jestli se s tímto nepřítelem jednou střetneme, bude se bránit tak brutálně a bez skrupulí, že se ho ještě naučíte nenávidět, pane..."

Protivník zmizel tak náhle, jako se objevil.

Palubní pozitronika vypočítala, že velitele malé inspekční flotily napadlo přesně to, co mu pomocí tří ollurských lodí chtěli vsugerovat. Přesto zůstala CREST III i nadále v bojové pohotovosti.

Perry Rhodan přikázal odstartovat a zamířit k Olluře. Pak si zavolal Baar Luna.

„Do jaké míry vám bylo úspěšné vaše hypnoškolení?" zeptal se.

Modulan se usmál.

„Odvažuji se pilotovat Moskyta, pane."

"Jste chytrý, Baar Lune. Přesně o to jsem vás chtěl požádat. Chci zabít dvě mouchy jednou ranou, jak se říká na mém mateřském světě. Pročeseme soustavu do nejmenšího detailu -a

přítom si procvičíme masové nasazení jetu a korvet. Jestli nemáte nic proti tomu, poletím s vámi jako váš kopilot."

Baar Lunovy oči se rozzářily. Pak se však na Prvního administrátora zděšeně podíval.

„To nemohu přijmout. Jako pilot bych velel celému jetu - tedy i vám."

„Jde jen o manévr. Samozřejmě budete závislý na rozkazech z velitelského můstku jako každý jiný pilot a jako i já, když budu vaším prvním pilotem. Pochybnosti stranou! Chcete...?"

„Ze srdce rád, pane!" zvolal Baar Lun.

Melbar Kasom se bouřlivě rozesmál.

„Ze srdce rád, řekl!" zařval. „Ze srdce... a to řekne bytost, která donedávna ani nevěděla, co to srdce je..."

„Bylo to míněno v přeneseném smyslu," vysvětlil Baar Lun.

„Mnozí lidé také říkají „já myslím,, i když je nikdy nenapadla jediná rozumná myšlenka."

„Dobře vám tak, Kasome," dodal Perry Rhodan.

„Mně?" Bylo vidět, že Ertrusan Lunovu poznámku nepochopil.

Baar Lun pokrčil rameny a soucitně řekl:

„Tak tady máme důkaz..."

Kasom otevřel ústa a zase je zavřel. Pak uraženě odešel.

Dva tisíce mužů pospíchalo chodbami a antigravovými šachtami do hangáru. Perry Rhodan a Baar Lun se k nim připojili. Za několik málo okamžiků byli na místě.

Bar Lun se jako první vyšplhal do kabiny jetu. Spolu s Perry Rhodanem provedli všechny nezbytné kontroly. Bezprostředně nato následoval povel ke startu a byla jim sdělena data o cíli a kursu. Odstartovali. Baar Lun zrychloval podle pokynů. Stroje se seskupily do formace a nabraly cílový kurs. Jet Baar Luna náležel do skupiny třiceti dvou jetu, které doprovázely letku tří korvet. Rozkaz zněl: zamířit k planetě Ollura, třikrát ji obletět a pak se třemi korvetami přistát na místě bývalého města Boltra. Jety měly zatím hlídkovat.

Baar Lun pečlivě sledoval přístroje. Poprvé v životě zakoušel pocit, který cítí každý, kdo pilotuje vesmírnou loď nebo třeba jen obyčejné letadlo. Ten pocit ho skoro omamoval...

Vypadalo to, že se hvězdy propadly do nicoty, když se jet ponořil do meziprostoru. Deset miliónů kilometrů před Ollurou se letka vrátila do normálního vesmíru. ve stejné chvíli přišla zpráva, že letka nepřátelských lodí míří ke stejnému cíli...

Baar Lun sebou trhl a vrhl rychlý pohled na Prvního administrátora. Perry Rhodan se nepatrně usmíval. Modulan pochopil, že „nepřátelskou letku“

představuje jiná skupina účastníků manévru.

Vše bylo přesto velmi realistické.

Když bylo po všem, Perry Rhodan si odkašlal a řekl:

„V tohle „křestu ohněm“ jste obstál, Baar Lune.“

Modulan se široce usmál. Cítil neobyčejný triumf. Přesto skromně odpověděl:

„Jsem rád, že jsem stačil vašim skvělým mužům, pane.“

„Ale, nepodceňujte se!“ opáčil Rhodan. „Letěl jste jako starý mazák. Ale jednomu nerozumím...“

„Udělal jsem nějakou chybu, pane?“ zděsil se Baar Lun.

„Naopak!“ Perry Rhodan se zachmuřeně usmál. „Byl jste příliš dobrý. Jak jste mohl vědět, že musíte stroj sklopit, abychom se nedostali do křížové palby tří jetu? Reagoval jste o zlomek vteřiny dřív - ještě než na nás vůbec byla zahájena palba.“

Modulan pokrčil rameny. Díval se do dálky, kde ležel Temný svět - Modul.

„Nic jsem o tom nevěděl,“ řekl důrazně. „Opravdu ne, pane. Umím měnit energii ve hmotu - ale nemohl jsem tušit, že podvědomě ucítím, že se nacházíme v místě, kde se kříží palebné paprsky. Možná, že moje činnost na základně Modul vyvolala variaci mých schopností.“

„Možná,“ odvětil Perry Rhodan tiše a zamyšleně.

Kalak netrpělivě čekal v centrále a sotva se objevil Perry Rhodan, spustil vodopád výřečnosti. Perry Rhodan mávl odmítavě rukou, ale Kalak nebyl k zastavení. Modulán ho uchopil za ramena a otočil k sobě.

„Spolehněte se na to, že První administrátor má vaše přání na zřeteli, Ka-laku. Když vám dal své slovo, že bude hledat příslušníky vaší rasy, kteří nebyli vyhubeni, pak to také udělá. Pozemšťané nemluví zbytečně o samozřejmých věcech. Toho už jste si mohl všimnout.“

„Musíte mě chápat,“ řekl Kalak, když se oba posadili. „Můj národ má vyvinutý velice silný pocit sounáležitosti. Než jsem před osmi sty pozemskými lety usnul molekulárním strnulým spánkem, byla ještě zachycena nějaká tajná radiová hlášení. Utichla, ale já jsem si jist, že alespoň jedna celá kosmodromová platforma spolu s celou posádkou našla bezpečné útočiště. Tehdy jsem jim nemohl pomoci. Dnes, s podporou Pozemšťanů, mohu. Nemohu ostatní nechat čekat déle, než je nezbytně nutné.“

„Ani Rhodan nebude čekat déle, než je nutné, Kalaku,“ vysvětloval. „Znám ho o něco lépe, než vy. Ale myslíte i na to, že jsme ve zcela cizí a navíc ještě nepřátelské galaxii.“

„Pro mě není cizí!“ odporoval Kalak.

„To platí jen pro přírodní podmínky. Pokud jde o politickou a vojenskou situaci, stala se Andromeda cizí i vám. Za osm set let se toho může spousta změnit - především po událostech v Andro-Alfě a Andro-Betě. Aby mělo hledání úspěch, nemůžeme jednat unáhleně.“

„Asi máte pravdu,“ přiznal Kalak. „Pokusím se být trpělivější.“

„K tomuto rozhodnutí vám mohu jen gratulovat,“ ozval se Perry Rhodan. „V žádném případě nepoletíme jen tak bezhlavě. Svolal jsem poradu. Chcete-li, můžete se jí zúčastnit, Kalaku.“

„Velmi rád, pane.“

„A vy také, Baar Lune.“

„Děkuji, pane. Kde se ta porada koná?“

„Zde. Vidíte, už přichází Atlan a za ním Icho Tolot.“

Když se na můstku shromáždili nejvýznamnější muži expedice a CRESTU III, načrtl Rhodan krátce situaci. Pak udělil slovo Kalakovi.

„Před více než osmi sty lety vašeho počítání času byla zachycena tajná radiová volání, o nichž už jsem mluvil," vysvětloval kosmický inženýr kvapně. „Ještě jsem se ale nezmínil o tom, že z nich bylo možné poměrně přesně určit pozici. Zdá se, že minimálně jedna kosmodromová platforma našla útočiště na jedné z planet jistého zeleného slunce. Vlastním skvělým mapy a podařilo se mi přesně určit polohu zeleného slunce. Nachází se v černé mlhovině, která je podle vašich měřítek dlouhá asi tři tisíce světelných let a vysoká asi dva tisíce světelných let. Mlhovina se skládá z obvyklé kosmické mikrohmoty. Zelené slunce je zhruba dvanáct tisíc sedm set světelných let od místa, kde se nyní nacházíme. Tuto trasu lze urazit rychle.“

„Slepým lineárním letem," namítl John Marshall, který četl Kalakovy myšlenky.

Kalak nazlobeně stáhl obličej.

„Ovšemže existují určité navigační potíže. Ale já jsem si pečlivě prohlédl technické zařízení vaší lodi. Jestli si netroufáte řídit ultrabitevní loď mlhovinným sektorem, udělám to já.“

„Pokud zvládnete naše složité přístroje," ozval se Cart Rudo uraženě.

Kalak mávl rukou.

„Každý kosmický inženýr by to zvládl. Jestli si myslíte, že CREST III je nějaká loď non plus ultra, tak se zatraceně pletete. Můžu dělat pilota a navigátora najednou - bez přípravy, jestli chcete.“

„Myslím, že by to vážně dokázal, pane," mínil Marshall.

„To ale není nutné," řekl Rhodan.

„Ovšemže ne!" potvrdil to Epsalan. „Co umí Kalak, umíme taky. Měli bychom se o to pokusit, pane.“

Rhodan přikývl.

„Ještě jednu otázku, Kalaku. Od doby, kdy bylo zachyceno tajné volání, uplynulo už více než osm set let. Co když se osazenstvo uprchlé platformy už dávno vrátilo k primitivnímu vývojovému stupni, pokud se usadilo na pusté planetě?

„Tomu nevěřím, pane. Víte, že průměrná délka života mého národa činí čtyři sta let. V tom případě musí žít vedle třetí generace ještě část druhé. My, kosmičtí inženýři, jsme byli vždy hrdí na své znalosti a schopnosti. To všechno jistě svým potomkům stará generace předala -a to nemohlo být nijak zapomenuto."

„Dobře, Kalaku. Souhlasím. Vyrazíme, jakmile budou beze zbytku odstraněny škody, které na CRESTU III způsobili Olluřané."

„Takže zhruba za dvanáct hodin," vydechl si Kalak.

Rhodan se podíval na hodiny a usmál se. „Zítra ráno - v devět hodin pozemského času - odstartujeme. Ještě nějaké otázky, pánové?"

Nikdo nepromluvil. Otázky se vynoří teprve tehdy, až proniknou hlouběji do Andromedy...

3.

Rozezněly se sirény — znamení toho, že se CREST III vrátila do normálního vesmíru. Perry Rhodan otočil hlavu a pohlédl na panoramatickou obrazovku. Nebylo tam nic vidět, ale hlas z interkomu říkal opak.

„Neznámý objekt dvacet světelných minut od nás!" burácel hlas Carta Ruda z reproduktorů. „Alfa, beta, delta na nule, gama 0,55 RS, velikost horizontálně 1,1, vertikálně 0,22 kilometrů."

„Takže válcová loď," konstatoval Rhodan. „Jaké zrychlení?"

„Nulové, pane. Loď letí bez pohonu."

„Snižte rychlost CRESTU na 0,1 RS, Rudo!" přikázal Rhodan. „Kurs ne-změněn Pošlete dva Moskyty, ať předstírají, že se chystají zaútočit. Uvidíme, jak bude loď reagovat."

„ty máš dneska hodně agresivní náladu, vid'?" zeptal se

sarkasticky Atlan.

„Proč se pohybuji přesně v našem kursu a ještě k tomu k nám?" zeptal se

Rhodan s kamenným výrazem. „To může být náhoda, ale jak si myslíš, že je taková náhoda pravděpodobná?"

Atlan pokrčil rameny.

„Nepatrně. Ale to nás v naší situaci stejně nezajímá..."

„Jak to myslíš?"

„Náhoda nebo ne," pokračoval Atlan tvrdě, „o naší přítomnosti v Andromedě nesmí nikdo vědět!"

„Jety odstartovaly, pane," oznámil plukovník Rudo. „U cíle budou za tři minuty. Právě přecházejí do lineárního vesmíru."

„Dobře!" potvrdil Rhodan. „Připravte korvetu na zvláštní akci. Hlášení čekám za deset minut."

Atlan zhluboka vtáhl vzduch. Na čele se mu objevila hluboká vráska.

„Tak už zase chceš strkat nos do věcí, které neznáš. No dobrá, Pozemšťané jsou nenapravitelní optimisté."

„V tom ohledu jsou opakem Arkonidanů, chtěl jsi nejspíš říct." Rhodan se usmál. „Jedno je mi jasné: buď se ta loď bude bránit proti zdánlivému útoku Moskytů, a pak můžeme teorii o náhodě vyloučit - a nebo vůbec nezareaguje, a pak jde o volně se vznášející vrak."

„Který v klidu prohledáme, chceš říct?" Atlan byl opět plný sarkasmu. „Sotva bych dokázal vymyslet lepší past na zvědavé Pozemšťany, než vznášející se vrak v Mlhovině Andromeda."

Rhodan vstal a ohlédl se po Tolotovi. Halut'an stál mlčky vedle stolu a zdálo se, že přemýšlí.

„No...?" zeptal se Rhodan.

„Jdu s vámi, pane."

„Výborně! Další blázen!" zamumlal Atlan.

„Jsem rád, že můžu nechat na palubě CRESTU III jediného rozumného muže," poznamenal Rhodan posměšně.

„Mohu jít s vámi, pane?" zeptal se Baar Lun.

„Slyšel jste Atlanovo varování," řekl Perry Rhodan vážně.

„Sice s ním plně nesouhlasím, ale přeci jen - před námi je něco neznámého a všechno neznámé pro nás znamená nebezpečí...”

Baar Lun se impulzivně zasmál.

„Odpusťte, pane. Ale pro nás je nebezpečná celá Andromeda. Co už znamená jedna neznámá loď, i kdyby mělo jít o past?”

„Dobrá, pojd'te s námi," rozhodl Rhodan. „Možná vás budeme potřebovat."

Z reproduktorů se znovu ozval Epsalanův hlas. „První útok proveden, pane. Cizí loď nereaguje."

„Ostřelujte ji - ale tak, abyste ji nepoškodili. Jen chci vědět, jestli mohou zapnout ochranný štít."

„Nechal bych ji zničit gigabombou," nadhodil Atlan „Nemáme čas."

Perry Rhodan se otočil na podpatku. Oči mu svítily.

„Tak, ty bys ji nechal zničit!" řekl a bylo vidět, že se jen násilím ovládá. „Že by v lodi mohly být živé bytosti, potenciální spojenci, to tě asi nenapadlo, co...?"

Mávl rukou a zamířil k antigravové šachtě. Tam se ještě jednou otočil.

„Jestli chceme zvítězit nad Mistry ostrovů, potřebujeme každého možného spojence, přítele. Jen s CRESTEM III nikdy neosvobodíme celou galaxii."

Perry Rhodan, Icho Tolot a Baar Lun byli už na palubě KC-15, když Cart Rudo ohlásil, že ostřelování nevyvolalo žádnou reakci. Nadporučík Finsch Eysman oznámil, že KC-15 je připravena ke startu. Rhodana potěšilo, že korvetě velí právě tento mladý, sympatický důstojník. Eysman byl spolehlivý, rozumný - a měl pevné etické zásady. Měl tedy přesně ty vlastnosti, které byly pro zvláštní akci zapotřebí.

Navigátorem korvety byl poručík Son Hunha. Mart'an působil nenápadně, ale byl znám svou vytrvalostí. On a Eysman tvořili dobrý tým.

Rhodan nařídil okamžitý start. KC-15 se po krátkém lineárním manévru vynořila pět světelných vteřin před

válcovou lodí. Bylo jasné, že nejde o loď Maahků, ani jiné známé rasy.

Rhodan s překvapením zjistil, že vypusti cizí lodi jsou otevřené.

„Vypadá to, že nás zvou na návštěvu, pane," poznamenal Finsch Eysman.

Icho Tolot se zasmál.

„je to až moc pohostinné, řekl bych. Jestli to má být past, tak je to velice nešikovná past. Škoda, že už není našivů Grek l. Potvrdil by, že Mistři ostrovů by takovou past nikdy nevybudovali. Odporovalo by to jejich „šachové" logice."

„V Andromedě žije víc ras, nejen Mistři ostrovů," namítl Baar Lun tlumeně.

Perry Rhodan vážně přikývl.

„Ale jen málo z nich by dokázalo určit náš kurs a poslat nám do cesty tuhle loď. Pomalu začínám věřit na náhodu. Finschi, zamiřte k hlavní výpusti. Tolot, Baar Lun a já pak přestoupíme."

KC-15 krátce zrychlila a za půl minuty už „visela" těsně vedle otevřené hlavní výpusti cizí lodi. Vnitřek výpusti ozařovalo slabé růžové světlo. Působilo strašidelně a varovně zároveň.

Perry Rhodan potlačil nepříjemný pocit, který ho zasáhl. Nebyl žádný důvod, proč se bát osvětlené výpusti. I na pozemských lodích se při otevření výpusti automaticky zapínalo osvětlení.

Icho Tolot vstoupil dovnitř jako první. Překvapeně vykřikl. Rhodan mu hned nerozuměl, ale pochopil, když ho následoval.

Bylo už dost divné, že vnější výpušť byla otevřená - ale otevřená vnitřní výpušť, to už nebylo jen něco mimořádného, to svědčilo o tragédii.

„Zůstaňte tady!" požádal Rhodan Modulana. Nemyslel si, že jim něco hrozí, ale nechtěl být nepříjemně překvapen.

A přece ho překvapení neminulo, i když jiné, než si myslel. Cizí loď byla vzduchoprázdna. Vše nasvědčovalo tomu, že

atmosféra byla ledovému vakuu vystavena velmi náhle.

Ale i když organická posádka možná zahynula, nebyla loď zcela mrtvá. Z jejího vnitřku se ozývalo typické bzučení a šumění pracujících bloků. Nebylo vlastně přímo slyšet (ani nemohlo, ve vakuu), ale vibrování podlahy bylo jasně zřetelné.

Perry Rhodan se ptal sám sebe, proč posádka otevřela výpusti. Vypadalo to jako čiré šílenství. Jako sebevražda. A nebo to vůbec nebyla sebevražda?

Icho Tolot se zastavil před otevřenými dveřmi.

„Něco zvláštního?“ zeptal se Rhodan.

„Dalo by se to tak říct,“ odvětil obr. „Nevšiml jste si, že je tu pozemská gravitace, pane?“

„Cože...?“ Rhodan se zarazil. „Chovám se jako začátečník! Jak to, že mě to nepřekvapilo?“

„Já jsem si to také hned neuvědomil, pane. Ale je to zvláštní. Planety s přitažlivostí jakou má Země, jsou ve vesmíru relativně vzácné. Takže lodi se stejnou umělou gravitací by měly být ještě vzácnější. Tihle neznámí ale žili na lodi s přitažlivostí 1 g, takže musejí pocházet z planety, velké asi jako Země.“

„Ovšem!“ řekl Rhodan pln sebeironie. „A byli asi stejně velcí, jako lidé. Všechno, co jsme zatím viděli, výpusti, chodba, dveře - nasvědčuje tmu, že by loď mohli zkonstruovat Pozemšťané. Teď chci ještě víc přijít celé věci na kloub!“

Tolot se zasmál.

„Všechny humanoidní bytosti se cítí navzájem zavázány, co? Ale máte pravdu. Humanoidi jsou vždycky potenciální spojenci - nebo také ti nejzatvrzelejší protivníci, jaké si dovedete představit.“

Perry Rhodan se zarazil. Pak se hořce usmál a stiskl rty. O pravdivosti Tolotových slov se mnohokrát přesvědčil na vlastní kůži. Člověk byl vždy nejhorším nepřítelem člověka.

Spolu s Tolotem vstoupil do otevřených dveří. Místnost za nimi vypadala jako centrála. Icho Tolot se sklonil k

nedefinovatelné, zledovatělé hromadě na zemi. Byla černohnědá a pokrytá silnou vrstvou ledu, přesto šlo rozeznat obrysy dvou nohou a dvou paží.

Perry Rhodan se mimoděk otrásl. Uvědomil si, že hledí na pozůstatky humanoida. Ale byly zřetelné zářející odchylky. Mrtvý neměl na sobě ani oděv, ani skafandr nebo něco podobného. Zato byl trup i končetiny porostlý dlouhými výrůstky, silnými jako prst. Když se pozorněji rozhlédl, napočítal celkem třináct zhroucených postav. Zdálo se, že smrt přišla nečekaně.

„Ale proč?“ ptal se Rhodan trpce. „Proč zemřeli? Někdo z nich musel otevřít výpusti. Proč to udělal? Nejsou tu žádné známky vnějšího útoku.“

„ne!“ souhlasil Tolot. „Nebyli napadeni zvnějšku. Něco je přemohlo zevnitř - a já bych chtěl zjistit, co. Mám pocit, že je to enormně důležité!“

„Mohlo jít o vzpouru,“ napadlo Rhodana. „To se stává.“

„A když to nebyla vzpoura...?“ nadhodil Icho Tolot.

„Musíme hledat dál!“ rozhodl První administrátor.

„Snad,“ odpověděl Halut'an tlumeně. „Ale chtěl bych si vzít vzorky pro naši laboratoř.“

Rhodan stiskl rty. Ale logické důvody zvítězily nad nedotknutelností mrtvých. Mlčky přikývl.

„Tak!“ ozval se Tolot „Teď se můžeme podívat do dalších místností. Obávám se ale, že toho moc nenajdeme.“

Měl pravdu. Kromě agregátů našli v lodi jen mrtvá těla. Halut'an odebral ještě několik vzorků. Pak se vrátili zpět na palubu KC-15 a po pěti minutách byli na CRESTU III.

CREST III pokračoval v cestě.

Nikdo netušil, že jim právě osud pohrozil prstem - a že laboratorní zkoušky budou vlastně závodem o čas. Závodem s příšernou hrozbou.

Ultrabitevní loď mířila dále...

Deset světelných hodin před nimi čekala nestvůra,

pohlcující hvězdy: černá mlhovina. Ještě v lineárním vesmíru ji pokřtili Hádes a teď, když měli gigantický mlhovinný sektor přímo před sebou, viděli, jak trefně bylo jméno zvoleno.

Mlhovina ležela před lodí jako černá pěst. Okraje zářily ve světle hvězd.

ve skutečnosti však nebezpečí nevycházelo z těchto lesklých pásů, ale z černoty, skrývajících se za nimi.

Byla měřena hustota a fyzikální stav černé mlhoviny. Když přišly výsledky, Perry Rhodan a Cart Rudo zbledli. Poznali, že Hádes není obyčejná černá mlhovina, které bylo možné najít i v domovské Mléčné dráze. Hadova hustota byla stotisíckrát větší než hustota obvyklé mezihvězdné prachové hmoty!

To nikdo nečekal.

Perry Rhodan si nechal zavolat Ka-laka. „Jak máme v téhle mlhovině najít tu vaši hvězdu?“ zeptal se ho vyčítavě.

„Odhaduji, že se v normálním vesmíru můžeme pohybovat nanejvýš desetiprocentní rychlostí světla.“

„To souhlasí s mým odhadem, pane. Ale vždyť používáme lineární vesmír. Přece se nebudete chtít tisíce let pohybovat desetiprocentní rychlostí světla!“

„To tedy opravdu ne!“ poznamenal Cart Rudo kousavě. „Stačí, když nám řeknete přesnou polohu všech sluncí, která leží v našem kursu. Nerad bych totiž proletěl sluncem - ani v lineárním vesmíru. A kromě zářících hvězd jsou tu zřejmě stovky vychladlých a temných sluncí...“

„Určité riziko podstoupit musíme,“ přiznal Kalak. „Bohužel, mě hvězdné mapy neuvádějí všechna slunce v Hadovi.“

Plukovník Rudo se trpce zasmál.

„To jste nám měl říct dřív!“

„Měnilo by to něco?“

„ne!“ uznal Perry Rhodan. „Nic by to neměnilo. Ale chápete, že plukovník Rudo bude muset řídit loď lineárním vesmírem naslepo? K orientaci nám poslouží pouze obzvláště silně zářící slunce. A jako naschvál taková v cílové oblasti zřejmě vůbec nejsou! Před námi je jen plyn a prach. Hraničí to

se sebevraždou, pustit se tam několikanásobnou rychlostí světla."

„Musíte naplánovat dost orientačních manévrů, pane," řekl Kalak.

„To právě děláme," poznamenal jedovatě plukovník Rudo. „Mám odpovědnost za tuhle loď. Naše ochranné štíty nejsou nepřekonatelné."

Kosmický inženýr dal poprvé najevo nejistotu.

„Byl bych rád, kdyby mě hvězdné mapy mapovaly podrobně i černé mlhoviny. Ale nejspíš sami víte, jak je to těžké. Mlhovinu, jako je Hádes, by musely pročesávat tisíce lodí několik set let."

„A to je nejspíš důvod, proč se tu vaši „kolegové" úspěšně ukryli před Mistři ostrovů," usmál se Perry Rhodan. Obrátil se k Rudovi.

„Obávám se, že vám nezbude nic jiného, než se pustit do boje s Hadem, plukovníku..."

Desetiprocentní rychlostí světla pronikla CREST III do černé mlhoviny Hádes. Jakmile ultrabitevní loď trochu zvýšila rychlost, choval se prach kolem nijako masivní zeď. Kdyby to byla zeď ve smyslu lidských pojmů, CREST III by ji snadno prorazila. Ale zeď Háda byla příliš silná. Byla nekonečná...

Všichni lidé na palubě byli školení specialisté a znali riziko, které jim hrozí. Dokázali však přemoci strach, byli-li přesvědčeni o nutnosti určitého opatření. A ta chvíle právě přišla.

Když CREST III zmizela v lineárním vesmíru, zdálo se, že universum pohaslo. Muži na můstku zírali jako očarování na panoramatickou obrazovku. Po překonání dvou set světelných let mělo dojít k prvnímu orientačnímu manévru. Nikdo nevěděl lépe, než Perry Rhodan, jaká to s sebou nese rizika. Byli v situaci člověka, který v naprosté tmě skáče ze zdi, a doufá, že dopadne na měkký povrch.

Stejně tak dobře by mohl narazit na tvrdou skálu...

S bušícími srdci lidé čekali, jestli se na obrazovce neobjeví

světlý pruh ve směru letu. Pak by už bylo příliš pozdě.

CREST III by mířila přímo do slunce.

Bylo tu ještě další nebezpečí: CREST III mohla při orientačním výstupu z lineárního vesmíru narazit na temnou hvězdu, na těleso, které nebylo včas odhaleno.

„Třicet vteřin do manévru, pane!" hlásil plukovník Rudo. Epsalan byl znám tím, že nikdy neztrácel rozvahu.

Rhodan přikývl a sevřel rty. Ubíhaly poslední vteřiny...
Ted'!

Rhodana oslepilo jasné světlo. Zadržel dech — a čekal...

Ochranné štíty byly zatíženy na nejvyšší možnou míru. Loď se dvakrát otřásla. Pak bylo po všem.

Kalakova černá tvář zešedivěla. Plukovník Rudo to postřehl a škodolibě se zasmál.

„Zvyknete si," radil mu chladnokrevně. „My už jsme párkrát stáli na prahu smrti."

„Něčeho takového se už nikdy nezúčastním!" vyhrkl Kalak.

„Ale ano!" odporoval mu Cart Rudo. „Než se dostaneme k vašemu zelenému slunci, budeme mít to „potěšení" ještě asi desetkrát."

Perry Rhodan si naléhavě odkašlal.

„Ted' jsou důležité jiné věci, plukovníku: musíme se koncentrovat na orientaci a navigaci. Dovedu si představit, že se i uvnitř Háda můžeme setkat s cizími loděmi..."

„Promiňte, pane," zamumlal Epsalan. Za půl minuty byly k dispozici první výsledky.

Lokátory pracovaly tak dobře - nebo spíše tak špatně - jak to bylo v extrémně husté černé mlhovině možné. Jedině hyperpřístroje poskytly jakž takž jasný obraz, ale pouze částečný. Perry Rhodan přelétl očima vyhodnocení. Navenek zcela klidný, přisunul k plukovníku Rudovi jeden diagram.

Epsalan na něj vrhl krátký pohled -a zkameněl.

„Tak...?"

Zeptal se Rhodan.

„Křivka typická pro větší vesmírnou loď, pane. Zaměřili jsme ji jen na dvě vteřiny, pak zase zmizela.“

„Naše Štěstí!“ řekl Rhodan chladně. „Nemůžeme se do ničeho zaplést, a už vůbec ne tady, kde nemůžeme plně využít síly naší lodi.“

„Nejistota je to nejhorší, Perry,“ řekl tiše Atlan „Kdo ví, třeba už nás dávno lokalizovala nějaká jiná loď. Loď, která je právě uvnitř mrtvé zóny, takže o ní nevíme.“

Rhodan pokrčil rameny.

„Nemůžeme na tom nic změnit, vid', Atlane? Takže by nás to nemělo zastrašit. A nebo se kvůli tomu máme vzdát?“

Tragédie byla v tom, že jejich platforma byla při přistání poškozena tak silně, že opravy by trvaly hrozně dlouho.

Trvaly by příliš dlouho!

Přesto, že technici měli skvělé zbraně, podařilo se Botům a rostlinám dobýt některé sektory kosmodromu. Sektory, bez nichž už start nebyl možný. Techniků nebylo dost na to, aby ztracené sektory dobyli protiútokem zpět. Museli se omezit na obranu. V průběhu dvou generací vyvinuli taktiku, která s nejmenšími ztrátami způsobovala protivníkovi největší škody. Někdy trvaly boje o jednu jedinou místnost celé roky.

Tak jako v případě této vedlejší spínací stanice.

Ollok vystoupil ze stěny. Molekuly jeho těla, před chvílí ještě difúzní, se zformovaly do pevné formy existence.

Když ho obepnuly první bojové rostliny, zařval Ollok bolestí. Pak se však místnost naplnila oslepujícím jasným a příšerným horkem. Ze spálených rostlin vycházel nesnesitelný zápach. Ze všech stran vystupovali ze stěn Ollokovi druzi a stejně jako on stříleli atomárními zbraněmi. Pak se hned stáhli před horkem a jedovatými plyny.

Dva z nich to už nestačili.

Ale útočníci byli zase jednou zahnáni na útěk.

Ultrabitevní loď se vznášela v nekonečném prachovém moři Háda.

Perry Rhodan seděl vedle plukovníka Ruda a sledoval energetické lokátory. Zdálo se, že v mlhovině vznikají stovky nových sluncí. Začalo to možná už před milióny let a další milióny let to bude pokračovat. Ale ani Perry Rhodan, ani Cart Rudo nevěnovali tomuto jevu žádnou pozornost. V blízkosti CRESTU III se nacházelo přinejmenším deset cizích lodí. Zrychlovaly na hodnoty, které by pro ultrabitevní loď musely být smrtelné. Rhodan proto neměl sebemenší chuť, aby je neznámí odhalili. Přemýšlel však o tom, kdo oni neznámí mohou být. Bezpochyby vlastnili vysoce vyvinutou technologii.

Přišli Atlan a Baar Lun a posadili se vedle Perryho. Za nimi šel robot s podnosem. Rhodan si vděčně vzal šálek s horkou kávou a druhý podal plukovníku Rudovi.

„Napijte se, plukovníku. Udělá vám to dobře.“

Pak se obrátil k Arkonidanovi:

„Jak dopadly výpočty, Atlane?“

„Není to vůbec tak špatné, jak se zdálo. Ve hře zůstala tři slunce. Jedno z nich musí být to Kalakovo. Jistě, Ka-lakovo zaměření nebylo moc přesné, ale myslím, že je to zázrak, že musíme prozkoumat tři slunce a ne tři tisíc.“

„Pochybuji, že by někdo jiný, než kosmičtí inženýři vůbec nějaké zaměření zvládl,“ namítl Cart Rudo.

„vy o tom pochybujete?“ ptal se Atlan nevěřicně. „A co ty cizí lodě, letící čtyřicetiprocentní rychlostí světla? Technicky možná strčí kosmické inženýry do kapsy. Jen mě překvapuje, že nás nelokalizovali.“

„I nejlepší technologie má svá slabá místa,“ konstatoval Baar Lun. „Nikdo neumí všechno stejně skvěle. Možná ti neznámí žijí uvnitř Háda, to by vysvětlovalo jejich jednostrannou technickou specializaci.“

„Možná jste uhodil hřebíček na hlavičku, Baar Lune,“ řekl Perry Rhodan po chvíli.

Atlan zvedl dlaň.

„ne tak rychle!“ varoval je energicky. „vy, Pozemšťané,

berete všechno šmahem. V každém případě bychom ty cizí lodě měli považovat za nebezpečné!"

Rhodan se ironicky zasmál.

„Obdivuji tvou pozemšťanskou slovní zásobu, Arkonidane...! Ale zbytečně si děláš starosti. My je považujeme za nebezpečné. Přál bych si jen, aby brzy zmizely, abychom mohli otevřít poslední etapu!"

„Doufám, že nebudeš svého přání nikdy litovat, Perry..."

Téměř deset hodin se zdálo, jako by neznámí uměli létat jen podsvětelnou rychlostí. V jedné chvíli se ke CRESTU III přiblížili až na tři světelné týdny.

Pak znenadání zmizeli.

„Obyčejný hyperskok," zhodnotil počínání cizích lodí Cart Rudo. V jeho hlase bylo jasné zklamání, že neznámí neovládají lineární lety, i když technologie jejich ochranných štítů byla lepší než pozemská.

Perrymu Rhodanovi se ale ulevilo. Zdánlivá převaha neznámých ho tížila. Když se ukázalo, že jsou lepší zřejmě jen v jedné oblasti, našel znovu svou starou jistotu.

„Poslední etapa!" přikázal. „Plukovníku, zamiřte k první ze stanovených hvězd. Nezbyvá nám nic jiného, než je postupně vyzkoušet."

Pak se obrátil k Modulanovi a Arkonidanovi.

„Jdu ještě do biolaboratoře. Jestli chcete jít se mnou, Baar Lune - a ty Atlane -, jde o organické vzorky, které přinesl Tolot..."

„Už mají výsledky?" zeptal se Atlan.

„Ještě ne. A právě to se mi nelíbí. Naši biologové pracují jinak mimořádně rychle. Nechápu, proč jim to trvá tak dlouho."

Nový tým biolaboratoře tvořil mladý profesor a dvanáct specialistek, které na Teře už dosáhly mnoha významných úspěchů a na CRESTU III se chtěly naučit něco nového. Profesor měl pro Rhodana, Atlana a Baar Luna překvapení.

„Organické pozůstatky jsou jen zčásti tvořeny živočišnou

substancí," vysvětloval. „Téměř polovina je rostlinného původu. je iritující, že nelze najít přesnou hranici. Skoro se zdá, jako by rostlinný a živočišný život v těle toho neznámého tvora splynuly v jedno."

„Něco jako symbióza?" podivil se Rhodan.

„Jestli je to symbióza," pokračoval profesor, „pak neustále podléhá změně." Odkášlal si. „Chci říct, že podléhala změně." Baar Lun popadl vědce vzrušeně za paži, když se na obrazovce projektoru objevilo mnohanásobné zvětšení buněčné struktury.

„Tohle není žádná vývojově podmíněná symbióza!" vykřikl.

„Jak to myslíte?" ptal se biolog.

„Podívejte se sem! Tady jsou původní, čistě živočišné buňky. Tady, kde začíná zbarvená rostlinná buněčná struktura, jsou živočišné buněčné stěny

stlačený k sobě a zhuštěny. Skoro to vypadá, jako by se rostlinná část násilím protlačila do organismu živočicha a musela překonat odpor původního těla."

Profesor po chvíli přikývl. Rhodanův obličej ztuhl v masku.

„Pokračujte tak rychle v práci, jak jen můžete," řekl profesorovi. je to důležité."

„Co si o tom myslíš, příteli?" zeptal se Atlan, když opouštěli laboratoř,

„Proč se ptáš?" zeptal se Rhodan, ponořený v myšlenkách.

„Co si myslíš ty?"

Arkonidan přimhouřil oči, až vypadaly jako úzká čárka. Chvilí přítele pozoroval a pak tiše řekl:

„Posádka válcové lodi se někde infikovala rostlinnými parazity, Perry. Museli prodělat něco příšerného, něco tak strašlivého, že raději volili smrt, než další pokračování téhle symbiózy."

Perry Rhodan položil Atlanovi ruku na rameno.

„Tebe se jejich osud hluboce dotýká, vid'?"

Atlan mlčky stiskl rty.

„Vím, obáváš se, že bychom se mohli jednoho dne setkat se stejnými parazity," pokračoval Rhodan. „Nedělej si s tím

starosti. Byla to neuvěřitelná náhoda, že jsme našli loď mrtvých. Pravděpodobnost, že teď nalezneme i svět, odkud paraziti pocházejí, je nulová. Takovéhle náhody neexistují, přáteli."

Arkonidan se s úlevou zasmál.

„Vím to, Perry. Zapomeňme na celou věc. Možná je z vědeckého hlediska zajímavá, ale my máme jiné starosti."

Baar Lun se otočil a s ironickým zábleskem v očích poznamenal: „I když máte dnes jiné starosti, admirále, prosím, nezapomínejte! Starosti jiných mohou být už zítra i našimi starostmi..."

CREST III se vynořila z lineárního vesmíru a ihned začalo hledání Kalakova zeleného slunce. Výsledky však byly negativní.

Rhodan ustaraně hledal na panoramatické obrazovce. Obrovský komplex ukazoval jen všepohlcující temnotu kosmického prachového moře. První administrátor věděl, že i tato temnota je relativní.

„Všechno je relativní," zamumlal si sám pro sebe, a pak se sám sobě zasmál. Teorie relativity už přece dávno nebyla ničím novým.

Přišel Atlan a posadil se vedle něj.

„Malý barbar opět přemýšlí o velikosti Univerza, co?"
Pobavený úsměv

mu zmizel z tváře a vystřídala ho láskyplná starost. Atlan miloval Pozemšťany. Ale jen zřídkakdy to dával najevo a často se uchyloval k výrazu „barbar", aby zakryl své city.

Perry Rhodan předstíral, že si toho nevšiml.

„Jak veliké je vlastně Univerzum? Kde začíná a kde končí? Má začátek a konec?"

„Zrovna tak by ses mohl zeptat mikroba, kde končí moře, ve kterém plave, Perry. Možná se jen špatně ptáš. Třeba by ses měl ptát, kdy Univerzum končí a kdy začíná."

„Myslíš, že není ohraničeno prostorem, ale časem, Atlane?"

„Jen jsem vyslovil hypotézu. Dokud nebudeme Univerzum

ovládat, dokud jen budeme využívat jeho síly - nebo se je pokoušet využívat - nebudeme na to znát odpověď."

„Myslíš, že lidé mohou ovládnout Univerzum?"

„ne, Perry. Nic nemůže ovládat Univerzum. Nikdy nebude ničím a nikým ovládané. Ovládá samo sebe pomocí svých věčných zákonů."

Rhodan vstal a dlouze se zahleděl příteli do očí.

„My Pozemšťané věříme ve všemohoucího Boha, který stvořil Univerzum a řídí ho svou vůlí. Neodporuje to tvé teorii, že Univerzum řídí sebe samo?"

Prastarý, ale tělem a duchem mladý Arkonidan se moudře usmál.

„To všechno je otázka definice, příteli. Ale nepokoušej se mě obrátit na svou víru, Perry."

„Znám tvou arkonskou hrdost, Atlane. Můžeš být klidný." Perry Rhodan se ironicky usmál. „Jak jsme se k tomuhle tématu vůbec dostali?"

„Ptal ses, jak velké je Univerzum," připomněl mu Atlan.

Vtom je přerušil interkom.

„Našel jste hledané slunce, Rudo?" zeptal se Rhodan napjatě.

„Devatenáct světelných hodin před námi, pane. Ale nemůže to být Kala-kovo slunce. je to slabá červená hvězda a pravděpodobně nemá žádnou planetu."

„Přesto leťte blíž. Musíme si být jisti, jsou-li tam planety nebo ne."

„Ano, pane."

Atlan zavrtěl hlavou.

„Rudé slunce se slabou intenzitou...! To není to pravé, Perry. Kalakova hvězda má být zelená."

„I Kalak se může mýlit. Měl k dispozici jen zlomky původních zpráv."

Minuty plynuly. Pak se znovu ozval plukovník Rudo.

„Pane, rudé slunce nemá žádné planety. Jsme si tím

stoprocentně jisti."

„Kurs na další hvězdu!" nařídil Rhodan. Pak se obrátil k Arkonidanovi.

„Co kdybychom si pár hodin odpočinuli?"

Arkonidan na něj tázavě pohlédl.

Rhodan vstal.

„Mám pocit, že se k tomu hodně dlouho nedostaneme, příteli."

Atlan se rovněž zvedl.

„Pak se budu řídit tvou radou. Už jsem se naučil, že se tvůj šestý smysl jen zřídkakdy plete!"

5.

Místnostmi, halami a chodbami OL-nápomocného kvílely sirény.

Ollok je slyšel, i když právě ležel v regenerační lázni. V posledním boji s Boty a bojovými rostlinami utrpěl těžké popáleniny a byl stále ještě dosti slabý. Ale ječení sirén mu vlilo do žil nové síly. Tušil, že je teď zapotřebí každého technika. Botové zřejmě zahájili další útok.

Ollok se vyškrábal z vany a s uspokojením zjistil, že jeho rány zůstaly zavřené. Spálená pokožka na rukou a nohou se díky bioemulzi obnovila. Byla sice stále ještě hnědočervená a tím se lišila od zbytku černého těla, ale mohl se už docela dobře pohybovat.

Ollok si natáhl kombinézu a sáhl po zbrani. Když vyšel na chodbu, uvažoval už zase jasně. Bolest odsunul do podvědomí a rozběhl se.

Ukázalo se, že Botové útočí v blízkosti vedoucí centrály C. Ollok zrychlil. Kdyby Botové centrálu C dobyli, byl by to pro obránce vážný problém.

Když se dostal do centrály, Ollok okamžitě pochopil, že situace je prakticky bezvýchoďná. Obránci se už stáhli až k vnitřní výpusti.

Ollok se vrhl k zemi, neboť těsně nad ním se mihl energetický paprsek. Rány, teprve zpola zhojené, začaly

strašlivě pálit. Křičel bolestí, ale nepřestával se sunout k výpusti. Všiml si, že Botové jsou tentokrát mimořádně bezohlední. Obvykle chtěli techniky živé, aby je zařadili do symbiózy společné inteligence. Centrála C ale pro ně byla očividně tak důležitá, že porušili svá vlastní pravidla a nasadili těžké zbraně.

Obránci utrpěli těžké ztráty. A jejich zbytek byl tak vyčerpán, že už nemohl dlouho vydržet. Naštěstí neustále přicházeli noví bojovníci. Ovšem obranná taktika byla zcela špatná. To si Ollok ihned uvědomil.

Podarilo se mu shromáždit kolem sebe pět techniků. Nikdo z nich nezůstal nezraněn.

„Musíme se dostat Botům do zad!“ křičel Ollok.

Předstoupil jeden mladý technik. Pocházel jistě už ze třetí generace.

„Stěnami prošly už dvě skupiny. Už jsme o nich neslyšeli.“ Ollok stiskl rty.

„Tak jsme tedy třetí skupina!“ řekl rozhodně. „Jdeme!“

Když se vynořili na druhé straně, pochopili, proč se nikdo z předchozích skupin nevrátil. Stovky a stovky bojových rostlin se na ně vrhly a ochromily jejich údy elektrickými výboji. Ollok ještě stačil pochopit, že si společná inteligence vymyslela novou taktiku. Nad bojištěm se klenul jakýsi modrozelený baldachýn, tvořený tisíci bojovými rostlinami, které bez přestání přšely dolů na techniky.

Tři technici z Ollokovy skupiny už zmizeli. Ollok měl už jen jedno jediné přání: usmrtit tolik rostlin, kolik je-možné. Nevěděl, kolik času minulo, když mu selhala zbraň, ale věděl, že teď už nemá šanci. Zjistil, že po jeho boku zůstal už pouze poslední technik - a i jeho zbraň byla prázdná. Ollok na něj zakřičel, ať uteče. Pak se sám stáhl.

Přišel právě včas, aby zažil definitivní porážku svých lidí.

„Hvězda - dvacet čtyři světelné roky od nás, pane,“ řekl plukovník Rudo. „Dobrá. Lineární let až na vzdálenost dvou světelných týdnů!“ rozhodl Rhodan.

„Ano, pane!" Epsalan se zasmál. „Jednou tu Kalakovu zelenou hvězdu najít musíme."

CREST III zrychlila a znovu zmizela v lineárním vesmíru. Brzy ze zase vynořila - téměř o dvacet čtyři světelné roky dál.

Z lokalizovaného slunce nebylo zatím nic vidět. Ale muselo být blízko, protože hypernergetické záření bylo stále silnější.

„Ještě jeden světelný týden stejným směrem!" přikázal Rhodan.

Když se CREST III opět vrátila do normálního vesmíru, zářil na panoramatické obrazovce jasný bod. V lokační centrále okamžitě začali s analýzou spektra, protože černá mlhovina neměla všude stejné fyzikální vlastnosti. Cart Rudo zatím vedl CREST III nerušeně dál.

První výsledky analýzy uvedly muže v centrále do vytržení. S největší pravděpodobností se jednalo o hledané zelené slunce! Perry Rhodan však zůstal i nadále skeptický. Konečně se však slunce jasně ukázalo na obrazovce - zelenavá záře byla rozeznatelná i pouhým okem.

Velké, tmavě zelené slunce obíhaly celkem tři planety. Číslo jedna a číslo tři nepřicházelo jako útočiště kosmických inženýrů v úvahu. První planeta byl horký plynový obr. Byla naměřena silná radioaktivita. Tahle planeta byla peklo.

Číslo tři bylo jejím přesným opakem. Byla příliš daleko od slunce - podobala se solárnímu Jupiteru.

Naproti tomu druhá planeta se nalézala mezi oběma extrémy. Byla velká jako Terra, s gravitací 1,05 g, s dobou rotace 40,9 hodin a kyslíkovou atmosférou podobnou pozemské.

Perry Rhodan se rozhodl zamířit přímo k ní. Kvůli zářícímu zelenému slunci pokřtili systém Smaragdová soustava a slunce Smaragd.

Rhodan, Atlan, Tolot a Baar Lun pozorovali planetu výkonným elektronovým teleskopem.

„Jestli se nepletu, máme co do činění s velice úrodným světem," poznamenal Atlan.

Perry Rhodan neřekl ani slovo. Pozoroval povrch planety. Zářil slabě do růžova. Zdálo se, že planetu pokrývá džungle.
„To je divné!" ozval se Icho Tolot. „Nikde není vidět jediné holé místo. Ani stopa po mořích, pouštích nebo močálech."
„To mě nepřekvapuje," řekl Atlan. „Kosmický prach není sice tak hustý, aby zabránil průniku slunečních paprsků, ale pravděpodobně částečně brání

37

vyzařování tepla. To znamená zahřívání atmosféry. Největší část vody se za těchto okolností nachází v podobě páry ve vzduchu nebo ji zadržují pralesy. Tam dole bude horko jako v sauně."

Baar Lun se zasmál.

„V tom případě musí být kosmičtí inženýři posedlí po tom, aby se odsud dostali. Když jim při tom pomůžeme, můžeme v nich získat vděčné přátele."

Perry Rhodan se otočil a pohlédl na Modulana.

„To není zdaleka tak jisté. Existují vlastně jen dvě možnosti: buď si kosmičtí inženýři díky své technice zajistili únosný život a tím budoucnost své civilizace - nebo byla jejich platforma při přistání zničena a z nich se stali zdivočelí obyvatelé džungle."

Byla tu ještě třetí možnost. Ale na ni nikdo nepomyslel - a tak se kola osudu dala do pohybu...

Objevil se tak překvapivě, jak to u něj bylo obvyklé. Jen Baar Lun sebou trochu trhl, když se před nimi, doslova odnikud, zjevilo chlupaté stvoření. Modulana už sice znal fenomén psycho-kinetické teleportace, ovšem zatím si na něj nezvykl.

Gucky pobaveně vypísl. Vždycky ho těšilo, když mohl někoho překvapit.

„Lekl ses?" zeptal se Modulana. „Uvažuješ, kde jsem byl tak dlouho! ne, ne, špatně. Nelenošil jsem. Koneckonců, i myšob musí tu a tam duševně pracovat. Psal jsem si deník. Až ho prodám, budu tak bohatý, že si budu moci koupit sídlo na

venkově a věnovat se odpočinku, víš?"

Baar Lun se ironicky pousmál.

„Sám přece nevěříš, že bys to vydržel déle než týden. Na to jsi moc všetečný."

„No ano," odpověděl myšob, „to je právě moje neštěstí.

Proč jen nemohu vést život playboye...?"

„Protože by to pro tebe žádný život nebyl, maličký. Navíc jsi otec rodiny."

Gucky se poškrábal za uchem.

„Už zase blecha! Zatraceně! To jsi jich sem přitáhl celý pytel?"

Perry Rhodan si významně odkašlal.

„Vzpomeň si na své dobré vychování, Gucky. Navíc se k tobě silná slova nehodí."

„Ha!" vykřikl Gucky. „Nehodí? Zapomínáš, kdo jsem, šéfe. Moje pověst mne předchází ve všech galaxiích a..."

„...a galaxie se otřásají smíchy."

Myšob ostře vypískl.

„Ještě štěstí, že mě dnes nemůžeš urazit, šéfe. Mám totiž vynikající náladu!"

„Takže mi teď už snad prozradíš, proč jsi přišel na můstek!" utnul Rhodan energicky plané tlachání.

„Dobrá," souhlasil myšob. „Už vás nebudu napínat, vidím, že pukáte zvědavostí."

„Tak už mluv!" vyzval ho Rhodan. „Za deset minut budeme na oběžné dráze kolem Bengálu. Do té doby bych chtěl vědět něco o jeho obyvatelích."

„Bengál! Hm! Velice trefné, šéfe. Snad už mu kosmičtí inženýři nedali jiné jméno. Bengál je totiž planeta, kterou hledáme, Perry. Tam dole je totiž myšlenek, jako ve velkém městě na Teře."

„Kdo tam přemýšlí - a o čem?" vyzvídal Rhodan napjatě. Gucky si povzdechl.

„To je těžké, šéfe. Myšlenky jsou tak nezřetelné, jako světlo

svíčky v mlze. Zatím jsem si ještě nemohl udělat jasný obraz. Vím jen, že na Bengálu je několik tisíc inteligentních bytostí, ale ne všechny vzory mozkových vln jsou podobné tomu Kalakovu."

„Možná většina z nich upadla do primitivnosti?"

„Tomu nevěřím, Perry. Ale neptej se mě, proč tomu nevěřím. Prostě to cítím."

„Proč nezavoláte telekomem kosmodrom, pane?" zeptal se Kalak. „Pak byste měl jistotu."

Perry Rhodan několik vteřin přemýšlel, pak přikývl.

„Dobře, Kalaku. Zařídíš to, Gucky?"

Myšob neodpověděl - prostě zmizel.

„Zvláštní!" řekl Rhodan. „Málokdy se stane, že Gucky zachytí jen mozkové vlny, ale žádné jasné myšlenky."

Vtom se ve dveřích objevil John Marshall, telepat a šéf Sboru mutantů.

„Mozkové vlny, pane," hlásil, „Ale žádné jasné myšlenky."

„Gucky říká totéž," sdělil mu Rhodan. „Co si o tom myslíte, John?"

„Potomci kosmických inženýrů mohli zmutovat." Maršáli pokrčil rameny. „Ale pak by muselo jít o hodně silnou mutaci. Během dvou tří generací by měla být prakticky nemožná - ledaže by to urychlily vnější faktory. Nebo se lidé na planetě nacházejí ve stavu nejvyššího rozrušení. To by také mohlo být vysvětlení."

„Jistěže jsou rozrušeni!" vykřikl Kalak. „Lokalizovali loď a teď nevědí, přichází-li s nepřátelskými nebo s přátelskými úmysly, pane! Nesmíme déle čekat. Přistaňte a osvobod'te můj národ od mučivé nejistoty!"

Perry Rhodan se hořce usmál.

„Alespoň jedna strana by měla nejprve vědět, na čem je. ne, Kalaku, ještě nedám povel k přistání."

Objevil se Gucky.

„Žádná odpověď, šéfe!" Lapal po dechu. „Vysílali jsme na všech frekvencích, dokonce i v morseovce. Nic! Nechápu to."

„Možná se platforma při přistání přece jen zničila," hlesl Kalak tiše. „Teď nás nemohou slyšet ani nám odpovédět. Přistaňte, pane." Perry Rhodan zavrtěl hlavou a přešel k interkomu.

„Plukovníku Rudo," rozkázal, „přejděte na oběžnou dráhu kolem Bengálu. Minimálně dvě stě tisíc kilometrů. A připravte KC-15 ke startu."

„Jste velice opatrný, pane," poznamenal Kalak.

„Opatrnosti není nikdy dost," opáčil Rhodan s úsměvem.

A přece měla být i tato opatrnost k ničemu.

Nadporučík Finsch Eysman měl tentokrát na palubě korvety kromě Rhodana, Atlana, Kalaka a Baar Luna i Guckyho. Myšob ležel spokojeně na svém místě a vypadal, že spí. Baar Lun nechápal, jak může být Gucky v očekávání velkého dobrodružství tak lhostejný. On sám cítil nervozitu až v konečcích prstů. Představoval si nebezpečí, která je na Bengálu čekají. Jsou tam dole agresivní predátoři nebo masožravé rostliny? Před očima měl

dusnou džungli a neznámé bestie. Kalakův, hlas ho vytrhl z myšlenek.

„Proč nejdete víc dolů?" ptal se Perryho Rhodana.

„Až dosud jsme viděli jen samou džungli," řekl Rhodan, aniž by otočil hlavu. „Začínám se ptát, jestli je to vůbec správná planeta."

„je, šéfe!" Gucky vstal. „Čas od času zachytím mozkové vlnění, typické pro kosmické inženýry." Znovu se stočil na sedadle a zavřel oči.

„Přál bych si, abys byl trochu sdílnější, maličký."

„Jen žvanilové mluví, když není o čem," zabručel Gucky.

„Ještě pořád nic?" zeptal se Rhodan Eysmana.

„ne, pane."

Na Bengálu skutečně nebyla žádná moře. Celý povrch byl pokryt neprůhlednou džunglí.

„Není vám na téhle planetě něco divného?" zeptal se Atlan Rhodan se usmál.

„Vím, co máš na mysli. Tam dole není jediný čtvereční centimetr bez života - ale zároveň ani stopa po živočiších.“

Vtom ohlásil Finsch Eysman, že zjistil přítomnost kovu.

„Rozsah odpovídá Kalakově platformě, pane.“

„To je ona!“ křičel Kalak vzrušeně.

Na obrazovce se objevil zvětšený obraz. Perry Rhodan se k němu naklonil.

Ano, to byla bezpochyby platforma kosmických inženýrů! Byla velká jako města na Teře. Nestála však na zemi, ale spočívala na vegetaci džungle. Rhodan rozpoznal trhliny v materiálu. Platforma se při přistání musela rozlomit, jednotlivé kusy však přesto zůstaly těsně u sebe.

„Zvláštní,“ poznamenal Baar Lun. „Technici ještě žijí a umějí zacházet se svým technickým vybavením. Proč neodpověděli na naše vysílání?“

Rhodan se na něj tázavě zadíval.

„Džungle je neuvěřitelně vitální,“ vysvětloval Modulan. „I takovou gigantickou platformu by zarostla za půl roku, kdyby s ní nikdo nebojoval. To je však možné jen s vysoce rozvinutou technologií.“

„Já jsem to říkal!“ křičel Kalak. „Kosmičtí inženýři nezapomněli na nic ze svých znalostí a schopností. Přistaňte konečně, pane. Tam dole na nás Čekají přátelé.“

„Jděte níž, Finschi,“ přikázal Rhodan. „Ale buďte připraveni k okamžité palbě.“

„Co to má znamenat?“ ptal se Kalak rozrušeně. „Nikdo na nás nezaútočí, pane.“

„je to možné?“ ozval se náhle Son Hunha. „Myslel jsem, že platforma leží

na zalesněném kopci, teď se ukazuje, že je to džungle, která simuluje kopec. Stromy pod platformou jsou vysoké asi kilometr, zatímco ty kolem měří jen dvě stě až tři sta metrů.“

„To je opravdu zvláštní,“ zamumlal Rhodan.

„To není zvláštní, ale krajně podezřelé!“ zvolal náhle Icho

Tolot. „Naléhavě radím zapnout ochranné štíty!"

Rhodan cítil, že Halut'an myslí své varování vážně. Už už chtěl dát Eysmanovi příslušný rozkaz, když vtom korvetou otráslo příšerné trhnutí.

Finsch Eysman duchapřítomně reagoval a korveta zrychlila. Pak však následovalo několik tupých explozí. Motory začaly pracovat nepravdělně.

Perry Rhodan vyskočil a pospíchal k vysílačce. Nový náraz mu ji však vyrazil z ruky. Obrazovky ztmavly.

A pak už nebylo nic...

6.

John Marshall seděl vedle Carta Ruda a kouřil.

„Šéf mi měl alespoň dovolit, abych s ním poslal několik Moskytů," burácel Epsalan. „Co když se mu na Bengálu něco stane?"

Marshall se usmál.

„V tom případě by mu byl i nejlepší jet k ničemu, můj milý. A prostor kolem planety kryjeme zbraněmi naší lodi, tak co?"

„Nevím!" opáčil Rudo. „Mám takový divný pocit."

„Třeba jste si pokazil žaludek," mínil Marshall. „Co už by se mělo stát v džungli! S divokými zvířaty bude Tolot hotový raz dva. I když Atlan si myslí, že tam ani žádná nejsou. Diví se tomu. Měl by být rád!" Marshall si zapálil další cigaretu, ale sotva z ní stačil jednou zatahnout, vyskočil a tvář měl bledou a napjatou.

„Co se děje, pane?" ptal se plukovník vyděšeně.

„Rychle, plukovníku!" zašeptal Marshall. „Startujte! KC-15 je ostřelována a padá. Tak už startujte! Šéf je ve velkém nebezpečí."

„Nejde to!" opáčil Epsalan. Díval se na velkou obrazovku a naslouchal komentáři z lokační centrály.

Minimálně třicet cizích lodí se vynořilo z hyperprostoru jen deset světelných hodin od CRESTU III! ; Plukovník Rudo uhodil pěstí do pultu.

„Stáhneme se do lokačního stínu Smaragdu. V nejvyšší

nouzi budeme muset do meziprostoru."

Nikdo mu neodporoval, ani John Marshall ne, i když by jako zvláštní důstojník Impéria mohl převzít vele-

ni. Ale rozhodnutí plukovníka Ruda bylo jediné správné.

Nikdo nesměl vědět o přítomnosti Pozemšťanů v Andromedě. Žádná cena za to nebyla dost vysoká.

Ani cena nesoucí jméno Perry Rhodan - neboť to byl jeho vlastní rozkaz...

KC-15 padala z nebe jako kámen. Ale hustě propletené větve a liány brzdily je jí pád a zároveň zmírnily náraz.

Korveta zůstala nakonec viset sto padesát metrů nad zemí.

Pak se dlouho nic nedělo, jen vrak bezmocně ležel na polštáři z džungle.

Náhle se les probudil. Rostliny, připomínající hady, se začaly plazit vzhůru po kmenech stromů. Za nimi následovali modifikovaní botanici. Svým předkům se podobali jen velmi vzdáleně. Ale ani jejich tělesný metabolismus, ani duch už neodpovídaly huma-noidům. Botové, jak je nazvali jejich zapřísáhlí protivníci, technici, nejenže jako nestvůry vypadali, oni jimi i byli.

Kontaktní výběžky, visící z jejich těl, jim propůjčovaly vzezření modro-fialových medvědů s chundelatou srstí. Oči se dívaly prázdným, stupidním pohledem. Botové už nebyli jedinečnými individualitami, nýbrž součástí společné inteligence, zahrnující celou planetu.

Společná inteligence byla naplněna egoismem. Kdo se dobrovolně nepoddal jejímu násilí, byl k tomu donucen - nebo zemřel.

Botové byli k symbióze donuceni. Každou vzpomínku na to však kontaktní výběžky z jejich mysli odstranily. Botové věřili, že jsou rovnocennými partnery v symbióze - a vše, co se od nich lišilo, považovali za vetřelce.

Bojové rostliny a Botové pronikly do zříčeného jetu. Vevnitř svítilo nouzové osvětlení. Rostliny tam našly cizí bytosti. Dokázaly rozlišit mrtvé, od těch, co byli jen v

bezvědomí, když těla obtočily a vyslaly do nich elektrické impulsy. Tak odhalily živé mozky.

Z dvaceti šesti cizích bytostí žilo třináct. Jedenáct bylo nad pochybnost mrtvých a dvě zřejmě umíraly, i když nebyly patrné žádné rány.

Botové netrpělivě čekali, až bojové rostliny zase loď opustí. Pak prohledali místnosti a shromáždili všechny použitelné zbraně.

Rostliny i Botové se se svou kořistí vrátili na zem. Po chvíli se dostali na malou paseku. Bojové rostliny vytáhly svoje oběti na jednu obří rostlinu. Náhle se všechno zhouplo a únosci i oběti padali do hloubky. Botové je následovali.

Chodbami, šachtami i halami platformy se šířilo zoufalství. Ollok stál sám na jedné kupoli. Odsud s nadějí pozoroval, jak se blíží cizí loď. Tady byl svědkem jejího brutálního zničení. Hořce si vyčítal, že všechno je jeho vina. Kdyby dobyli zpět střílny, mohli cizinci ještě žít. Všechno dělali špatně. Kdyby Botům nepadly do rukou všechny tři střílny a řídicí stanice, měnilo by to celou situaci. Ale výčitky už nemohly na celé tragédii nic změnit.

Teď už byli cizinci buď mrtví, nebo v moci společné inteligence. Druhou šanci už technici nedostanou.

Ollok cítil, že se teď musí něco stát! Zoufalství nesmělo zvítězit.

Se vztyčenou hlavou se vydal do společné místnosti. V apatii tam posedávali jeho druzi. Ollok trpělivě čekal, až ho všichni vezmou na vědomí. Pak zvedl ruce.

„Bratři!“ zvolal. „Děkuji vám, že jste tu na mě čekali. Ale musím pokárat ty, kteří zůstali ve svých pokojích. Kde jsou? Proč propadli malomyslnosti?“

Jeden z příslušníků druhé generace povstal. Dlouho pozoroval mladého majitele kosmodromu.

„I já kárám ty, kteří nejsou s námi, Olloku. Ale chápu jejich malomyslnost. My technici jsme odsouzeni k záhubě. je to už

jen otázka času. Vždycky jsme doufali, že přijde pomoc. A protože přišla z hvězd, museli jsme sledovat, jak ji Botové zničili našimi vlastními zbraněmi. Naši naděje pohltila džungle. V co máme ještě věřit, Olloku?"

„Dosud jsme používali špatnou taktiku," řekl Ollok pomalu. Omezili jsme se na obranu. A to, co jsme jednou ztratili, jsme se už nepokoušeli dobýt zpátky. Jen díky tomu mohli Botové sestřelit cizí loď! Ale výčitky nepomůžou ani nám, ani cizincům. Nemůžeme jim už nijak pomoci. Co se stalo, se však ještě může opakovat. Víím, jak málo pravděpodobné to je. Ale šance existuje. Máme se ponořit do letargie a propást ji? A nebo se raději pokusíme vytvořit pro druhou šanci lepší podmínky?"

„Chceš dobýt zpět ostřelovací kupole, Olloku?"

„Bud' dobýt, nebo zničit! Botové už nás nikdy nesmějí přemoci našimi vlastními zbraněmi."

„To bude stát velké oběti," zamumlal stařec.

„V dlouhodobém výhledu ne větší, než defenzivní přístup. Jestli nepřijde pomoc z venku, jsme všichni ztraceni." Ollok se odmlčel.

„Poslouchejte všichni moje rozkazy!" zvolal pak s novou silou. „Všichni muži na OL-nápomocném se připraví k boji! Polovina zaútočí na ostřelovací kupole a centrály. Nepřítel si bude myslet, že je chceme za každou cenu dobýt zpět. To ale neuděláme. Vyhodíme ostřelovací kupole do vzduchu. A zatímco nepřítel soustředí všechny své síly na jejich obranu, zaútočí druhá polovina bojovníků na radiovou stanici. Tu nezničíme, naopak, pokusíme se ji dostat co možná nejméně poškozenou. Když ji budeme ovládat, budeme moci varovat příští loď, která nám přijde na pomoc, před Boty a rostlinami."

„Ollok je náš velitel, on poručil. Chceme zvítězit, nebo zemřít!" zazpíval chór jednohlasně.

Ollok náhle pocítil vděčnost vůči cizincům. Svou smrtí technikům pomohl.

Son Hunha se probudil do naprosté tmy. V ústech cítil

pachut' krve. Netušil, kde je. Vnímal vůni hlíny a rostlin. V KC-15 přece žádné rostliny nebyly! Náhle zařval bolestí. Elektrické šoky mu zkroutily tělo. Hunha se bránil až do úplného vyčerpání. Křičel a pokoušel se stočit stranou, kopal a převracel se, až nakonec upadl do milosrdné mdloby.

Icho Tolot jeho řev slyšel. Díky infračervenému vidění viděl, že Marťana pevně drží hadovité rostliny. Stejně rostliny se plazily po dně rozsáhlé jeskyně. Vedle sebe viděl Tolot ležet Rhodana a Atlana. V jeskyni leželi i další muži z KC-15, mezi nimi i Kalak.

Rhodan a Atlan se pohnuli. Okamžitě se k nim začalo plazit několik rostlin.

„Chovejte se klidně!“ zašeptal jim Tolot. „Pokusím se nám probojovat cestu ven. Ale nejdřív se musíme všichni probrat.“

„Co se stalo?“ zeptal se Rhodan stejně tiše.

„Inteligentní rostliny!“ zamumlal Atlan. „Tak proto jsme na Bengálu neobjevili žádné živočichy! Tolote, nevím, jestli má smysl, pokoušet se prorazit ven. Na povrchu narazíme jen na další rostliny.“

„A nejen na ně,“ řekl Rhodan hořce. „Kosmičtí inženýři se nám za naši ochotu pěkně odměnili!“

„To jsem si nejprve také myslel, pane,“ namítl Tolot. „Ale nedovedu si představit, že by nás lidé z platformy záměrně vydali do moci rostlin. Kosmičtí inženýři mají silné tradice. Nemohou být tak degenerovaní, aby se tu cítili jako obyvatelé téhle planety. Touží po hvězdách.“

„Ale rostliny nemohou ovládat energetické zbraně, Tolote. Tomu nevěřím.“

„Uvidíme, až budeme venku.“

„To všechno je šílenství!“ protestoval Atlan

„Chcete tu v jeskyni zůstat napořád?“ zeptal se Halut'an sarkasticky.

„ne. Zkusme to. Nemáme co ztratit.“

„Pozor!“ zašeptal Tolot. „Vyrážíme! Marťana vezmu já. Ostatní musí běžet sami.“

Čekal ještě několik vteřin, pak vyskočil.

Svéma obrovitýma sloupovitýma nohama rozdrtil několik rostlin na kaši. Okamžitě se připlazily nové a zaútočili elektrickými šoky. Haluťan se nedal. Všemi čtyřmi pažemi drtil rostliny nalevo i napravo. Rostliny však už útočily i na Rhodana a Atlana a ti křičeli bolestí. Haluťan jim přispěchal na pomoc. To už se však po pněm plazilo několik tisíc rostlin. Tolot se otrásl. Na poslední chvíli se pokusil změnit svou tělesnou strukturu a tak se stát nenapadnutelným... Příliš pozdě.

Elektrické šoky ochromily i jeho. Gigant klesl k zemi.

Mezi ochromenými zajatci pobíhali Botové. Netrvalo dlouho, a poznali Kalaka. Dva z nich ho uchopili a nesli chodbami pryč. Kalak se probral, ale neměl sílu se bránit. Konečně se objevilo světlo - a Kalak poprvé uviděl modifikované botaniky, Kousl se do rtů, aby nekřičel hrůzou. Tyhle bestie byly kdysi rovněž Veslaři.

Jedna nestvůra se nad Kalakem sklonila a začala mluvit. Kalak nerozuměl všemu, ale smysl si dal do hromady. Řeč nebyla jiná, jen výslovnost se zdeformovala.

„ty jsi technik, ale nepřicházíš z OL-nápomocného!"
rozuměl Kalak.

Neodpověděl.

V příštím okamžiku mu tělem projel elektrický impuls. Teprve teď si všiml rostlin.

„Odpověz!"

„Jsem technik, tak jak to byli i tví předci," řekl Kalak.

„Předci? Byli ubožáci, protože ještě neznali společenství. Ale tenkrát si říkali botanici, ne technici."

„A co jste dnes?" vyhrkl Kalak hněvivě.

„Jsme součást společenství, tak jako i ty budeš součástí společenství."

„Nestojím o to."

Další elektrický šok.

„Nikdo se tě neptá. Společenství nemůže trpět odpor. Ani potomci techniků se nebudou už dlouho vzpírat."

„Tak vy jste tedy kosmodrom nedobyli...!“ řekl Kalak s nadějí. „Jakže se jmenuje? OL-nápomocný? Takže majitel musí být syn nebo vnuk Olloka. Znal jsem ho a jeho lidi dobře. Zničí vás!“

Bota se zasmál.

„Nezabránili tomu, abychom vás jejich vlastními zbraněmi sestřelili! A ty jim řekneš, že jejich boj proti společenství je bezvýchodný.“

„Nejsem žádný zrádce národa jako ty!“

Několik kontaktních výběžků se odlepilo od těla Boty a spadlo na Kalaka. Okamžitě se mu začaly zavrtávat pod kůži.

Kalak křičel. Pokoušel se bránit, ale elektrošoky ho znehybnily. A Kalak naslouchal rozkazům...

„Unesli Kalaka,“ řekl Rhodan.

„A Tolot je ještě pořád v bezvědomí,“ dodal Atlan. „Bojím se, že se sami neosvobodíme. Ale ty bestie se pletou, když si myslí, že nás mají pevně v moci. Můj telekom je ještě v pořádku, příteli. Nestvůry se budou divit, až se tu objeví CREST III.“

„Cart Rudo by už měl dávno odpovědět,“ řekl Rhodan zamyšleně. „Jak dlouho už vysíláš?“

„Deset minut.“ Atlan zaskřípal zuby. „Nechápu, proč plukovník nereaguje.“

„A to jsem krátce před pádem KC-15 vyslal nouzový signál. Na CRESTU III tedy vědí, že jsme byli napadeni.“

„Tiše!“ zasyčel Atlan. „Přinášejí Ka-laka.“

Perry Rhodan sebou trhl, když spatřil kontaktní výběžky.

„Můj Bože!“ zašeptal. „Co to s ním udělali?“

Atlanův hlas byl nezvučný, když odpověděl:

„To je, můj příteli, konec. Obávám se, že brzy budeme vypadat stejně.“

Atlan se stočil na bok a nastavil vysílač telekomu na maximální výkon. CREST III teď už prostě musí signály zachytit! Atlan se usmál. Rostliny jeho hlas slyšet nemůžou a

Botové byli příliš daleko.

„Pozor! Pozor!“ volal tlumeným hlasem do přístroje. „Atlan volá CREST III! Atlan volá CREST III! Ozvěte se! Jsme v moci inteligentních rostlin a zmutovaných nebo modifikovaných

potomků kosmických inženýrů. Odpovězte, jestli mě slyšíte. Čekáme na vaši pomoc. Tady Atlan. Volám CREST III!“

„Vzdej to!“ řekl Perry Rhodan. „Kdyby tě slyšeli, už by dávno odpověděli. Nevím, co se stalo. Ale nemůžeme teď s pomocí počítat.“

„je po všem!“ vydechl Atlan. „Za několik hodin nebo minut bude pro nás příliš pozdě. Pak už nám nepomůže ani Rudo s CRESTEM III.“ Perry Rhodan počítal své druhy, ležící kolem, a překvapeně svraštil čelo. Pak se temně usmál.

„ne, ještě není po všem!“

„Já už nemám naději.“

„Já ji před minutou také neměl.“ Rhodan zrychleně dýchal.

„Tam naproti leží jen lidé. Lidé, Atlane! Víš, co to znamená?“

„ne.“

„Gucky a Baar Lun nejsou mezi zajatci!“

„Pak jsou mrtví,“ řekl Atlan

„A nebo to předstírali. Pro jejich mutované mozky to není nic těžkého. Myslím, že o nich brzy uslyšíme.“